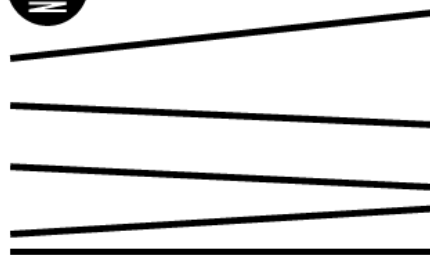

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

samlet og udgivet af S. Poulsen

Nytaarsgave : en Fortsættelse af Nytaarsgave
for Damer

1805

Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52-53

NYTAARS GAVE

1803

*samlet og udgivet
af
Hofboghandler Simon Poulsen*

trykt hos J. Breinholt.

J. Flint d. & f.

Per S. Poussens Forlag.

Typographiens Roes.

Det vorde lyst! saa raaber alle,
Der onske Verdens modne Held;
Paa Kundskabs Dag de Bise kalde,
At freemne Millioners Vel:
Eil Sandheds Soel oprunden er,
Man Jordoms sorte Skygger seer.

Det vorde lyst i Videnskabers,
Hver Forskebane vorde klar!
Naturens Skatte Jorden taber,
Om ej dens Præst sin Sækkel har;
Ehi gjør den Lærde sig berced
At lyse for nysgjerrigt Bied.

Den Lysning, Værdom kan berede,
 Var dog for enkelt Mand kun god:
 Ei fiern den Klarhed vilde sprede,
 Hvis ej en Ven ved Siden stod.
 Gud bed! Typographie blev til:
 Dg høit oplued' Sandheds Ild.

Forgjeres Have Kloden skiller,
 De fremme kun Oplysningsfart;
 Sit Glas Typographie opstiller,
 Dg fjernest Mørke vorder klart.
 Den Lærde taler; hvert hans Ord
 Strax høres af den hele Jord.

O Du blandt Konsterne den bedste,
 Du Wiisdoms stærke højre Haand,
 Kun Du kan Staters Vel befæste;
 Thi Du kun bryder Jordoms Baand,
 Du drager Mørkets Slanger frem,
 Dg tager rædsom Gift fra dem.

Lode.

Odderen og Blodiglen.

En Dag den lumske Odder møder
 Den Orm, der ofte drikker Syges Blod.
 "Jeg" siger den, "og du er lige god;
 Thi under begge Tand det stolte Mand
 d n r bløder.

Og dog ieg med Forundring seer,
 Du af den Taabe nyndes meer
 End jeg." — "Det maatte du dog bedre vide;"
 Var Iglen's Svar; "vi begge vist nok bide;
 Men som Forgift man flyer for dig,
 Og som en Lægedom man søger mig.
 Jeg Helbred kan tilbage kalde;
 Men for en Odders Bid den stærkeste maa
 falde."

Den Himmelgave, Bid, os begge vise vil;
 Her bliver det Satyre, der Pasqvil.

Tode.

E p i g r a m m e r.

1.

En Gladters Gravskrift.

D! hvorfor lod man denne Steen ej melde,
 Hvorledes alting ved min Død gif til! —
 Doe, Wandringsmand! Jeg gierne vil
 Omstændeligt det Hele dig fortælle.

2.

Junker og Harlequin.

Junker.

Siig, Kiære, hvad der Marsag var,
 At han blev alle Folkes Nar.

Harlequin.

En Grund dertil os begge drev;
 Af Mangel Folkes Nar jeg blev.

Junken.

Hvad skal det sige, min god' Mand?

Harlequin.

Jeg mangler Brød, og De Forstand.

3.

Til to Søstre.

I skionne Søstre, skulde I begiære
 Igien hiin Hyrdes Fortrins Dom,
 Han Æblet vilde vist i to Halvparter skære;
 Til Krig det aldrig kom.

4.

Junken Glenzes Hævn.

De Herrer aldrig bede mig til Gæst;
 Af Bisterhed jeg kunde rævne.
 Men troe mig, Glenz sig veed at hævne.
 Jeg giver ogsaa snart en Ædefest,
 Og der, foruden mig, slet ingen gaaer til
 Gæst.

Lode.

F a l = L o t t e r i e t.

Et Lotterie, den sorte Kunst er ligt;
Endog den Viseste dets Speil fortrykker;
Det viser Overflod i Smiggedigt,
Og vaagen Drøm med Skatter Skrinet fylder:

Det falske Haab, med eet at vorde riig,
End Philosophers skarpe Syn kan blinde;
Den Trængende vil ganske blotte sig,
Og vove alt, for meer end alt at vinde.

Ja den, som Lykken gynger paa sit Skied,
Som ej formaaer sit Guld og Sølv at tælle,
En Rigmænd finder denne Binding sød,
Vil mere see af Gyldehornet vælle.

Dg let, og saare let man griber fat
 Paa Leilighed; den selv jo Toppen byder.
 Her uden Møje hentes vægtig Skat;
 Man kommer ifkun, seer, og faaer, og nyder.

Gee! paa det falske Hav, paa Bølgen blaa,
 Skal sig for suurttient Løn en Søemand vove.
 Gæt kun paa Tal; tilfreds du da kan gaae
 Til Roelighed, og tryk til Middag sove.

Hver Stand sin Byrde har. Ved Statens
 Roer

Er Glands og Herlighed foreent med Plage.
 Kun den, som tillidsfuld paa Lotto troer,
 Kan haabe uafbrudte guldne Dage.

Mens hist de Stafler staae i Damp og Sved,
 Mens her for dagligt Brød saa snart de slide,
 Fortuna's Søn i sødest Roelighed
 Sig gotte kan; han vandt sin Deel i Tide.

Dog bør han være Lykkens egen Søn,
 Hun tusinde med Moders Godhed falder;
 Men spotter kun den Knæling og den Bøn,
 Og slipper dem, at de paa Næsen falder.

“Kom,” siger hun, “læg kun dit Offer ned,
 Og jeg dig vil med tallos Rigdom signe.
 Du vorder nøgen, men bliv stadig ved;
 Din Velstand ingen Crossi Skat skal ligne.

Al! Daaren fanges af de hulde Ord;
 Sin sidste Skjerv han True Fortuna giver,
 Og, til sin Straf, den falske Moder troer,
 Naar hun endog til skændig Udvei driver.

Pig nedrig Bolerffe, hun raaber kun:
 “Spar ingen Ting, bring mere, ja bring mere.
 Net nu, ret nu, min Ven, skal denne Mund
 Den sode Løn for hvert dit Offer være.”

Dg nu han sig et lille Kiærtegn faaer;
 Hans Lue veed den Listige at føde.
 Til sin Fordærvelse han atter gaaer,
 Dg Belfærds sidste Levning lægger øde.

Gaa ogsaa Lykken. Nu et enkelt Tal,
 Nu to, ja tre, hun pleier at tilvende,
 At Windelysten ikke lunkne skal,
 Til Velstand, Fred og Redningshaab har
 Ende.

Lode.

Fyrsten og Giestgiveren.

En Fyrste i det tydske Rige,
 — Hans Navn, min Læser, kan jeg ikke sige;
 Jeg aldrig selv det hørte før;
 Og overalt det lidt til Sagen gior. —
 En Fyrste maatte ved et Vertshuus holde
 Og fik sig der et lidet Traktement.
 — Om Retterne var varme eller kolde,
 Det er mig atter ei bekiendt. —
 Nok: at Historien os melder,
 At for en Prinz det var kun Bagateller.
 Dog mindste Bagatel der skal betales for.
 Herr Warten bukkende fremtræder,
 Og firehundred Gylden sig udbeder.
 Den Sum, den høie Gæst sandt saare stor,
 Men maatte med Forundring høre,
 Han funde, sandt for Gud! det ei for min-
 dre giøre;
 Der lod sig intet tinge af.
 Durchlauchten da de firehundred gav,

Men loved' hos sig selv, at naar han kom
tilbage,
Han for den dyre Vært iagt sig vilde tage.

Men det var stedse Lyffens Skik
I Tyrsteregninger en liden Streg at giøre:
Den Vært alligevel Durchlaughtens Penge fik,
Paa heel uventet Viis, som du skal høre.

Du tænker nok, der gif et Hiul itu?
Nei — eller Tyrstens Godhed glemte,
At Værten alt for haardt hans Guld, Værts
flemte;

Ehi Tyrster aldrig kommer ondt ihu,
Til lutter Edclmod Gud deres Hierter stemte?
Kan være. Dette har sin Rigtighed:
Han holde bod ved samme Sted.

Den dyre Vært sin Lykke priser,
Dg færdig er at hoppe som en Dreng,
Dg travelt har som Muus i Varselseng,
Han løber af og til, mens Tyrsten spiser,
Dg er saa inderligen glad,
Durchlaughten er tilfreds med Viin og Mad.

Den høie Reisende det Maaltid rigtig smager,
 Tilsidst han til sin Lomme tager,
 Og kræver Regningen, og heel forbauset seer:
 Det ifkun fem og tive Gylden er.

“Forundres ikke, naadig Herre”

Lod Værtens Ord, “den sidste gang, des
 værre!

Man havde stevnet mig for Gield.
 Paa firehundred Gylden da berøede
 Mit Bee og Vel.

En Tyrste kom. Mit glade Hierte troede,
 Gud sendte ham til den betrængtes Held.
 Ei torde jeg et Laan af fremmed Prinz begiere;
 Men at betale hvad De skyldig blev,
 Skiondt jeg vel høit mit Facit drev,
 Det bød unægtelig en Tyrstes Ære.
 Med hvad i Regningen formeget var,
 En ærlig stræbsom Mand De reddet har.
 Hvad kan den sande Ædle ønske mere?”

Lode.

Ved
min Svigermoders Grav.
Til min Hustru.

Ingen Graad, skjønt Dødningskloffen lyder!
Ingen Skræk ved Evighedens Hav!
Bedste, hør, en fjærlig Stemme lyder:
Ingen Graad ved denne Grav!

Naar fra Sundheds Kraft i Legens Dage
Uskyld styrter hen i Dødens Arm;
og naar Diende forgieves flage
ved en størknet Moderbarin; —

Naar Fortrængtes Værn i Daadens Alder
for sin Middag sænkes ned blandt Liig,
og naar Døden Armods Skætskud falder
bort fra Hungers matte Skrig; —

Naar, af Myrthebuer trygt omgierdet,
 ædelt Par paa Banen goaer saa glad,
 og den mørke Engel løfter Sværdet,
 og de Glade filles ad: —

- . Af! da glide Taaren fra vort Nje,
 fjønt asmagtig mod Alviisdoms Raad!
 Og de Skabtes Fader i det Høje
 Kal velsigne Sines Graad.

Men naar den, hvis Aandedrag var Summer,
 den, hvis Qvaler pressed' Veeraab ud,
 bøjer Hovedet til stille Slummer,
 see, da bor vi prise Gud.

Løst Dit Blik paa Hendes sidste Dage,
 hvem Du nu i Hvilens Arme seer! —
 Vil Du fræve blot et Nu tilbage,
 at hun skulde lide Meer?

Nej! Du veed, bag Dødens Hegn er Hvile,
 som, at bryde, Intet meer formaaer,
 og at Gud vil Hende Liv tilsinile,
 skjønt ej længer Hjertet slaaer.

Ærlig mod sin Gud og mod sin Lige,
 efter Evne, god, hun gif til Fred —
 Fred hos ham, som ingen Drøm kan svige,
 ham, som lønner Ærlighed.

Derfor lille Højtid skal omgive
 den Fuldendtes Hvilested med Ro,
 og blandt os skal Modernavnet blive
 ihukommet tit og fro.

Ogsaa vi, naar Livets Drøm er ude,
 høre skal den sidste Time slaae:
 sødt vi slumre paa vor Dødningpude,
 fro, som hun, vi heden gaae!

Haste.

Biergmands Sang.

(Af Skuespillet, Den foregivne Døds-
stumme, af N. S. Weinrich.)

Skæbnen god ei Biergmand var,
thi hans Lod blev oftest Klage;
han tidt frantend' Legem bar,
kummerfulde var hans Dage.

Stakkels Biergmand trælle maae,
for den Rige Guld kan faae.

Bonden dog ved Aftenstund
hvile kan fra Dagens Plage;
fielden faae vi roelig Blund,
vi maae sovede Nætter, Dage.

Stakkels Biergmand-trælle maae,
for den Rige Guld kan faae.

Af! vort Liv snart svinder hen,
 under Møje, Suf og Klage;
 uden Glæder, uden Ven,
 ja og skundom uden Mage.

Stakkels Biergmand trælle maae,
 for den Rige Sølv kan faae.

O! Infsalig derfor den!
 som kan Brodres Kaar formilde;
 og sin Skærv godvilligen
 ham til Trøst meddele vilde.

Stakkels Biergmand trælle maae,
 for den Rige Sølv kan faae.

Maaren.
(Efter det Svenske.)

— — — Hoc est
Vivere bis, vita posse priore frui.

I Naturen herſker Freden blid;
Gefir aander; Sneens Dynge ſnyder.
Vær mig hilſet, Vaar! Du ſkionne Tid!
alt i Haabet Sommeren jeg nyder.

Liljig ſtiger frem af Jordens Skød
Stilken, hvorpaa knoppes Liljer ſpæde —
Enger! glem den Tid, da Nordſtorm bød;
drag igjen dit Vær med Haab og Glæde!

Lyffens Søn, som endnu ingengang
 Sorgens, Møiens Byrde saaes at bære!
 Hør den frie Lærkes muntre Sang!
 Og forkynd, den liig, din Skabers Ære!

Du en oplyst, sand og værdig Folf
 af Naturens Skjønhed, Wiisdom være;
 Er du ikke meer end Skovens Folf?
 Mon du ikke Navn af Dyrets Konge bære?

See hvor skyldfri, yndig Blomsten er,
 før den gaaer til Støv tilbage —
 Ungling! Gavnlighed af Blomsten lær,
 førend Sorg omhyller dine Dage!

Vintren flygter, liig en rædsom Drøm,
 naar Naturen Gavnens Lænke brækker —
 Livets Aar bortfly'r med Tidens Strøm,
 som en Ven, der Gavn, ei Taarer, vækker.

Elding, Du som favner Maalet snart,
 Vaaren dig, dig Solens Straale glæde!
 Gaa Udodeligheds Haab skal flart
 frem af Evighedens Laage træde.

Ei skal paa din Morgen, evig ny,
 vaade, kolde Aftenvinde følge;
 ingen stormfuld Høstnats mørke Sky
 Stjernehimlen for dit Døi dølge.

Da skal følge dig fra svundne Aar
 Mindet om hver sand og ædel Handling;
 og din Salighed, en evig Vaar,
 aldrig friste nogenlags Forvandling.

J. Kragh Høst.

En Scene

af

L. Tasso's *Aminta*.

Dafnis.

Du vil da, fiernet langt fra Elfsøes Glæder,
der,

henleve dine unge Aar? og ej

Du nævnes vil med søde Modernavn?

Ej see din nyderige, spæde Afkom

Dig, spøgende, omringe? O Du Daare,
jeg beder Dig, lad slig Beslutning fare!

Silvia.

Lad andre hylde Amors Nydelse

— Hvis eller, nogen sand, han yde kan —

Det Liv, jeg fører, mig behager bedst:
 Min Tidsfordriv jeg finder ved min Bue
 og ved min Pii, og ved, i Flugten ind
 at hente Dyret; eller, hvis det modig
 mig trodser, da at fælde det til Jorden;
 Ja naar kun Skoven ikke mangler Wildt,
 og Raageret forsynet er med Pile,
 jeg og ei frygter, mig skal mangle Moerskab.

D a f n i s.

En tosset Moerskab! og et smagløst Liv!
 Du kjender intet bedre, derfor dette
 behager Dig; Den første Jordens Slægt,
 af barnlig Svaghed og Eenfoldighed,
 og ansaae Vand og Egens Olden for
 en herlig Drik og Føde; Nu omstunder,
 da Jordens ædle Frugt og Druer kjendes,
 er Vand og Olden Dyrets Drik og Føde.
 Hvis blot en Tusind, Deel Du smagte af
 en elsket Elfers Fryd, maaskee Du da
 med Ruelse og Anger vilde sukke:

"Hver Time man foruden Elskov lever,
 "er tabt! O min henfarne Tid! som Enkel
 "jeg mangen ensom Dag og ensom Nat
 "forgjeves levet har! til bedre Brug
 "(som selv ved Hyppighed i Godhed vover)
 "jeg kunde have nyttet den" — O Søster
 Du Dig betænke dog! For sildig at
 fortryde sine Fejl, det nytter ej.

Silvia.

Naar, angrende, Du hører mig gjentage
 de Ord, Du veed saa herlig at belægge,
 da skal og Gloden mod dens første Kilde
 tilbagevende, Ulven flygte skal
 for Lammet; Støveren for bange Hare;
 Delphinen nye til Bjergets høje Top,
 og Bjørnen ned til Havets dybe Bund.

Dafnis.

Jeg nøje kjender den Gienstridighed.
 Som Du nu er, jeg fordum var; saaledes

og mine Ansigtstræk! saa blond mit Haar!
 den samme rosenrøde Læbe, og
 den samme fyldige og bløde Kind,
 med Liliens og Rosens Farve blandet!
 Min første Glæde — o den dumme Smag! —
 var Fangegarnet ud at spænde; Hilden
 med Buglelim at overstrynge; Pilen
 at hvæsse; Dyrets Spoer og skjulte Veje
 at søge, lede op; Naar skundum da
 en Elsker sendte mig begierligt Smil,
 jeg, fuld af Harne og Undseelse,
 ret som en ubehøvlet Bondepige,
 slog Djet ned, min Skjønhed, Ynde, var
 mig til Besvær; at være afholdt, elsket,
 jeg ansaae for en Brode, Skam og Skjændsel.
 Men hvad formaaede ej Tiden? og
 hvor mægtig er en rask og troefast Elsker,
 som, ydmyg, mærker paa vort mindste
 Wink!

og uafsladeligen for os sukker!

Jeg maatte give tabt. Bessedenhed

og Graad og Bøn, taalmodig Indighed,
 see her de Vaaben Sejerherren førte!
 Jeg nu bebreidede mig selv min blinde
 Enfoldighed, og, sukkende, jeg sagde:
 Modtag o Cynthia, Dit Horn, Din Bue,
 jeg Dig, og Dine Pile Afssed giver. —

Saaledes haaber jeg, og Din Aminta
 omfider tæmmeffal Din, barffe Wildhed,
 og gjøre blødt Dit marmorhaarde Hjerte.
 Maaskee han ej er smuk? Maaskee han ej
 Dig elsker? eller ingen elsker ham?
 Maaskee af Had til Dig, han sig forstiller?
 Maaskee hans Slægt, som Din, ei ædel er?
 Jo! hvis Du er Cedippes Datter, han
 som falder Floders store Gud sin Fader,
 saa er og han en Søn af hiin Silvan,
 som fylder Pan sit Liv; Ej mindre smuk
 — du dig beskue Selv i Kildens Speil —
 end Du, er Ammarillis; Dog foragter
 han hendes fjelne Omhed, og bestræber

sig for at vinde Dig, som haaner ham.
 Gæt nu, det mueligt var — dog gid det
 aldrig

gaae i Opfyldelse — han i sin Brede
 kan Godhed fatte for den Pige, som
 saa høit ham elsker, sig, hvorledes bliver
 Du da tilmode? og med hvilke Dine
 Vil Du ham see at være lykkelig
 udi en andens Favn, og Dig foragtet?

Silvia.

Med sig og med sin Elskov lad Aminta
 kun handle som ham synes bedst! mig rager
 det ej; og naar han blot ej bliver min
 (og mod min Villie han det ej kan),
 ham eje hvo der vil; og om han end
 blev min, jeg hans dog aldrig blive kan.

Dafnis.

Men Grunden til dit Had?

Silvia.

Hans Kjerlighed.

Dafnis.

En yndig Fader til en grusom Søn!
 Naar saae man vel det tamme Lam at avle
 den glubfke Tiger, eller Svanen ud
 at flække Havne? Hvis Du ei Dig Selv,
 da mig Du skuffe vil!

Silvia.

Hans Kjerlighed

min Ærbarhed fornærmer, og han var
 mig fjær, saalænge som han vilde, hvad
 jeg ville selv.

Dafnis.

Du vil Din egen Skade.

Silvia.

D tie dog stille, eller, hvis Du venter
 jeg svare skal, da tael om andre Ting!

Dafnis.

Nej see, hvor trodser ej den unge Møe!
 Du i det mindste dog mig svare, hvis
 en anden Elsker fremstod, vilde Du,
 som denne, ham beegne og modtage?

Silvia.

Ja hver og en, som vilde mig berøve
 min Kydskhed, ja enhver, som Du tør kalde
 min Elsker, men som er en Fiende.

Dafnis.

Du træer da, Bukken hade kan sin Gied,
 Og Tyren Qvien, Duen kjelne Mage?
 Og dette blide, ynderige Foraar,
 som, muntert smilende, indbyder hvert
 et Dyr og hver en Yngling, hver en Pige
 til Elskov, bør med Had vanhelliges?
 Og ej Du mærker paa, hvorledes alt
 sig fryder ved en salig Kjerlighed!
 see Ducparret, kurrende, at kyskes!

see Fuglen, hoppende fra Green til Green,
 O hör dens Qviddren os fortælle vil,
 dens hele Id er idel, idel Elskov;
 tilbage Slangen Giften lader blive
 og iler hen til Elskeren; og Tigren,
 ja selv den stolte Løve elsker; Du,
 langt mere grum end alle vilde Dyr,
 ej Amor huse vil i haarde Bryst. —
 Dog Tigren, Slangen, Løven føle io!
 Nej selv hvert Træ, hver Plante hylder
 Elskov.

See kun, hvor Ranken slynger sig om
 Ranken!

som Elskende, omfavne de hverandre.

See Granen under Granen, Bøgen, Bø-
 gen,

For Eken sukker Eken; Egen selv,
 som synes os saa knudret og saa plump,
 og føler, der er Kraft ved Amors Gaffel,
 dens sagte, stille Guf Du skulde høre,

hvis mindste Gands for Kjerlighed Du
havde.

Og Du vil da for Planten staae tilbage?
Nei sigt et daarligt Forsæt Du forlade!

Silvia.

Melan! naar først jeg hører Planten sukke,
jeg ej uvillig skal til Elskov være.

Dafnis.

Du spørger med et velmeent givet Raad;
Med spodsk Foragt Du leer ad mine Grunde;
og, som Din Døvhed, er Din Blindhed
stor.

Men see Din Villie! Den Tid vil komme,
da, angrende, Du paa mig tænke skal;
da skal Du ej, som nu, til Kilden tye,
Dig der at gotte ved Din store Skønhed;
Nej! langt fra den Du flygte skal, af Frygt,
den flygge, rynkede Pande der at skue;

Dog ikke dette blot jeg propheeterer,
(Sligt er et Onde, som os alle venter);
Men har Du glemt hvad vor Elpin, den
vise,

en evig Straf for sine Synder lider; —
 Her kan Du vente, Plads for Dig beredes,
 thi det jo billigt er, at Damp og Røg
 udpresse Taarer af det Nie, som
 var stedse tørt ved omme Elfers Suk. —
 Men gaae Du kun Din egen skjeve Gang,
 Gjenstridige du er!

J. C. Hedegaard.

Midnatsfang i Lappmarken.

(Efter Skøldesbrand.)

Paa disse Fjelde, Njet vendt fra Jorden,
fra Alt, hvad Dval og Salighed udgjør,
jeg hilser Dig, Du Gud, som Dagen før' ?
som Midnats til Drønerne i Norden!

Her, i en Skyfreds luerød,
for Klipper og for Dyr Du Lyset tænder —
for Dyr, som smægte hen i Nød,
og Mennesker, ei meer, Naturen fjænder!

Men her i disse Drfners Tabn
 har Freden sig et Tempel fundet.
 Hid sminket List ei Veien fjæudte,
 her aldrig Smigrens Virak brændte,
 og Lasters Mængde intet Navn,
 end mindre Dyrkelse har vundet.

Du, som har Uvind, Falskhed, Svig
 med Kummer lært tilgavns at fjænde,
 — om nok de have martret Dig, —
 Din Wei til disse Drfner vende!
 Bliv end Din Grav af Taarer her ei skjult,
 Du doer dog ubedragen, uforfulgt.

J. Kragh Høst.

Farvel til en Broder.

Medens Højtidsfryd mit Hjerte avæger,
mørkne dunkle Ahnelser min Gjel;
Veemod blander Glædens Honningbæger:
Af en Broder sige vi Farvel.

Ern, om mit Ord forvirret lyder,
om min Tanke mat udvikler sig,
og om Graad min Taffestemme bryder,
føl, det er fordi vi miste Dig!

Edel var Din Færd i dette Tempel:
hver Din Skulder paa dets Hvælving bar;
udenfor det var Du vort Exempel,
ægte Brødres Hjerter dyrebar.

Stadigt var Dit Fied paa Wiisdoms Stier:
 mangen Haandbred Land Du Sandhed vandt;
 og, hentryllet af dens Harmonier,
 gavmild spredte Du den Skat, Du fandt.

Ehi Dit Bryst var fuldt af Broderhjerte;
 i Din Varm selv Kummer Fristed nød;
 og vor hele Jord har ingen Smerte,
 den Din hulde Røst ei lindres bød.

Derfor Du var elsket af os Alle;
 derfor Dig vi her saa gjerne saae;
 derfor sørge vi nu, Alle, Alle,
 ved den tunge Lov, som bød Dig gaae.

Og vor Trost er blot det Haab, vi nære,
 skjønt os Land og Hav adskille nu,
 Broder, vi Dig hist skal blive fiære,
 hist med Gryd Du kommer os ihu.

Og naar majsom Gang er endt heneden,
 naar Jehovahs Østen aabner sig,
 Du, som vi, bestraalt af Evigheden,
 skal ved fordums Brødre fryde Dig.

Gaf da, fra vor Favn, Dit Kald imøde,
 lief til Daad og Lys og Hæder gaf!
 Men, til Livets fjerne Østenrøde,
 huff, vort Hjertes fidske Ord var — Laf!

Hafte.

Oldingen til Ungdommen.

(Fra det Svenske.)

For Dig — som for Alle — letsvævende Møe,
 der kommer en Tid, af saa fage!
 da Blomsterne falne, henvisne og døe,
 kun Sjælen sin Glæde har tilbage;
 da hine, som herred' i Klub og paa Bal,
 og skede grumt til hver farlig Rival,
 og brændte af Dumbhed, og smelted' i Dval,
 fremslæbe sig gamle og svage.

Saa flyver da, Unglinger, flyver omkring,
 og dyrker hver leende Tærne,
 og slutter om hende en lysende Ring,
 en Ring som kan egne en Stjerne.
 Men Himmelen mørknes og Stjernen nedgaaer,
 og gjentændes ei; hvor mon Trøst Du da faaer
 for søvnløse Nætter i Ungdommens Vaar,
 som Hende Du bortgav saa gjerne?

Bort Liv er en Leg, og den Leg ikke lang,
 der vidløst bortfjases af Daarer;
 men Spøg blev til Alvor saa mangen en gang,
 og Rosen, man leger med, saarer.

Hvo Wiisdommens Raad har modtaget med

Spot

og ofret sin Ungdom til Lysterne blot,
 ei tænkt noget Edelt, ei gjort noget Godt,
 han ender vist Legen med Daarer.

J. Kragh Høft.

Bed en huslig Fest.

I.

Epilog til Tilskuerne,
 efter at Solvbryluppet var opført.

Undselig træder Dalm er frem igien
 Og taler nu i eget Navn som Ven.

Nys saae I her i Hymens Rosenkjæde
 Et Billede paa ædel Faderglæde;
 Men selv, naar Skuepladsen svinder hen,
 Har huslig Fryd i denne Kreds sit Gæde.

I Dag, som Søn og Mand, jeg dvæler
 I Hymens stille Lund — med festlig Gjel —
 Hist troner han den blide Huslighedens Gud.

Hvo kan forkynde værdig nok hans Hæder?
 Hvo tæller eller nævner vel de Glæder,

Som han saa rundeligen deler ud?
 At han til varig Gavn daad leder
 Og end i Hytten gjør den Elskende tilfreds;
 At han i Modgang salig Trøst bereder;
 At han fremtryller navnløst Held
 For hver, som ved hans Alter knæler
 Med Gands for Venfæbs Fred
 Og hellig Ugt for stille Glæder:
 Det føler hver en Varm i denne Kreds.

O! seer da venlig paa den simple Pryd,
 som barnlig Kierlighed frembaaret har
 Til Tak og Hæder for det ædle Par,
 Hvis Navne her i Hymens Forgaard brænde, —
 Og, Venner! nyder saa med huldrig Giel
 Vor virkelige Bryllupsfryd, —
 Og hylder Onskerne, som vi med Jubellid
 Til Huslighedens Gud opsende
 For disse Godes Held!

II.

Til Hymen.

Du, som lønner alle Dyrer
I Kjerlighedens blide Eye,
Og venlig Ringheds Hytte pryder,
Mens tidt du maae fra Borgen flye;
Dig, Hymen! ofre vi vor Sang,
Dig hylde vi med Jubelklang.

Vær huld i denne Kreds tilstede!
Gyd i vor Varm din høje Fred!
Foreg, velsign vor Samfunds Glæde!
Befæst vort Held ved Kjerlighed!
Dig ofre vi vor glade Sang,
Dig hylde vi med Jubelklang.

Væf Fryd i denne Oldings Hjerte!

Dig værdig var hans hele Færd,
Hans Id og Daad os stedse lærte,

At føle huslig Glædes Værd.

Ven ham, i Livets stille Høst,
Med Faderfryd og Venstabs Trøst.

Ved Siden af sin elskte Qvinde

Han signe tidt din milde Haand!
Vor Tak, vor Kjærlighed dem binde
Til dig med friske Rosenbaand.

O Hymen! Gro vi hylde dig!

Sign Brudeparret faderlig!

III.

B e d B o r d e t.

Glædens Harmonier Indt
Der, hvor Hymens Trone staaer.
Gudens skjønne Roser pryde
Selv den vise Oldings Haar.
Gandsen for de rene Glæder,
Huslig Kjerlighed bereder,
Tages ei, mens Hjertet staaer.

C h o r.

Gandsen for de rene Glæder,
Huslig Kjerlighed bereder,
Tages ei, mens Hjertet staaer.

Tidt i denne Kreds vi nøde
 Glædens Kalk af Venſkabs Haand;
 Blide Druer Ild indgjøde,
 Samfryd henrev Alles Aand.
 Hymen, under muntre Dandse,
 Vandt til Kredsen favre Krandsse;
 Slynge om os fit Baand.

C h o r.

Hymen, under muntre Dandse,
 Vandt til Kredsen favre Krandsse;
 Slynge om os fit Baand.

End han ſkuer fra det Høje,
 Ned til os med Velbehag.
 Seer hans Smil i hvert et Øje,
 Som velfigner denne Dag!
 Synger Alle ham til Hæder;
 Thi han adler vore Glæder,
 Med fit hulde Velbehag.

C h o r.

Fro vi synge Hymens Hæder;
 Thi han adler vore Glæder,
 Med fit hulde Velbehag.

Ja! han lønner hvert et Hjerte,
 Som er Kierligheden tro,
 Og som i hans Tempel lærte
 Agt for Huslighedens Ro.
 Venner os den hellig være!
 Jubler højt til Hymens Ære;
 I vor Barm hans Glæder boe!

C h o r.

Huslighed os hellig være!
 Høit vi juble den til Ære;
 I vor Barm dens Glæder boe.

B. R. Hjort.

Til
et nyelig ægteviet Par.

I Ægtestandens Rosenkræder,
I traadde ind, o fiære Par!
Men-huff, man ei paa Roser træder
Beständig; — de og Torne har;
Deel troelig Livets Sorg og Glæder,
Ved fælleds Hielp let alting var.

Naar Mand, Du træet af Dagens Plage,
Tyer hjem til Konens hulde Barm;
hun Dig da omhedsfuld modtage,
med fælne Smil i aabne Arm.
Du stedse finde glad din Mage,
i Livets Pligter huld og varm.

Og Kone! naar Din Arm omslynger,
 i modig Stund Din bedste Ven,
 naar Du til elskte Bryst Dig klynger,
 da gid han stedse Dig igien,
 med samme Ild sin Arm omslynger,
 som første Dag han blev Din Ven.

Gaae Livets Skiebner da imøde;
 dets Glæder, dets Befymringer,
 I for hinanden omt forsøde,
 ved trofast Hielp let alting er;
 ej Soelskins Dage stedse møde,
 hinandens Ven, Raadgiver vær.

N. H. Weinrich.

E t E v e n t y r
af Krønikedigteren M å n c h h a u s e n.

M.

Ja, Herre, uden denne Mynde der,
Som Muselanferne saalænge maatte slide,
Indtil de stumpe des, saa han en Tax nu er;
Og uden Træet, hvor De vist alt vide
Totentusind Matteredler boer i Fred; —
Jeg har endnu en stærre Sielshed:
En Dam, hvortil jeg ingen Mage kiender;
Som søder tiwentusind vilde Rønder.

E.

Den gad jeg selv nok seet; saa Skam,
En herlig Jagt De har paa denne Dam.

M.

Det gjør mig ondt, min Ven. Alt for en
fiorten Dage

De skulde kommet til mig her.

Nu kan de Jagtens Fryd ei mere smage;
Det hele tiusetusind slagtet er.

E.

Nu det beklager jeg. Men siig, hvor man-
ge Uger

De vel til denne Jagt og denne Slagten
bruger.

M.

Hvor mange Uger? Ih, nu maa jeg lee!
De for en Kludrer jo maa Deres Ven
anse.

I et Par Timers Tid det lod sig giøre.

E.

Var da saa god og lad mig høre.

M.

Ja gierne, og De vist bekiende vil,
 Den Sag gif ganske simpelt til. —
 Jeg kaldte paa min Karl. "Johan, jeg
 har i Sinde
 At fange Enderne derude paa den Dam." —
 "Godt, naadig Herre." Saa jeg flydde
 ham
 En Rulle Seglgarnstraad, lod ham ved
 Enden binde
 Lidt Gleskesværr. Dermed vi gaae;
 Til Dam og Andejagt vi hafter.
 Jeg giver Ordre, og han Traaden faster
 Med Gleskesværen paa. —
 Strax kommer Enderne; han fire maa.
 Een napper Rovet, men det glatte Neb-
 fald volder,
 At graadig Fugl ei længe det beholder.
 Som omskabt Odin det med Gaster gif,
 Saa håndtes Glesket. Anden And det fik,
 Men flux det lod for hungrig Søster rende;

Den tog, og atter slap. Det havde ingen
 Ende

Med at opsluge flibrig Poffemad,
 For ti tusinde paa Graaden sad.
 Nu seer jeg Karlen slaae en Knude
 For første og bag sidste And,
 At ingen, Perler liig, fra Snoren drat-
 te kan;

Dermed er Jagten ude.

Saa havde jeg den Snees med trende
 Muller fat,

Dg saae den ordentlig paa Graaden sat
 Som Lærker paa et Spid. Dog gjorde disse
 Paa deres Hampspeid tiivisse
 En Poffers Stoi. Vi trækker, hvad vi kan,
 Dg faaer dem lykkelig i Land.
 Men nu et Spørgsmaal er: hvad skal vi
 giøre,

En Fangst saa vægtig hiem at føre?
 Der ingen Bogu ved Haanden var.

Dog leve den, der Hierne har!
 Münchhausen aldrig saae sig saa i
 Snibe,

Han vidste jo, hvortil han skulde gribe.
 Ja undtømmelig er min Présence d'esprit.
 "Hør," siger jeg, "en heel Sæt Rug at
 bære

Var io for dig vel før fun Papperie;
 Det maa da og fun Smaating være,
 Den hele Række om din Krop at snoe."

Gaa sagt, saa giort. Men nu vi har,
 min Troe,
 Langt større Nød. Som Tyren hiemad
 vender

Paa eengang slagrer alle Tænder,
 Og lig' harmoniske i Vingeslag og Skrig,
 Med min Johan i Lusten reise sig.
 Den arme Dievel alt af Dødsens Angest
 brøler;

Men Equipagen ikke nøler;

Den løfter snart uvillig Krop
 Langt over Skyerne til renest Æther op.

C.

Saa kunde han med Blanchard sige:
 "Da jeg begyndte først at sige,
 Vor Klode under mine Fødder laae,
 Som om jeg grønne Val i Caroline
 saae.

Jeg stiger høiere, og den forsvinder.
 Og da jeg heel forbavsset finder,
 Jeg intet mere seer;
 Jeg veed slet intet meer;
 Jeg intet er;
 Thi nu jeg kommer — Himlens Skaber nær."

M.

Ja, min Johan — saa høit jeg saae ham
 sige —

Det samme vist nok kunde sige.
 Hvad havde De vel giort?

E.

I Karlens Sted?

M.

Jo mænd! i mit.

E.

Jeg selv det ikke veed.

M.

Det troer jeg, paa min Tre.
 I sige Ting man bor homine à ressources
 være.

Jeg, uden længe at betænke mig,
 Ham raabte til: "Hør, een Ting maa du
 giøre,
 Gaa skal den Slagren snart ophøre,

Og snart ned kommer du igien;
 Tryk Panden paa hver Sugl itu.
 Men hør, for Guds Skyld ikke paa dem
 alle

Paa eengang; ellers, Nære, gaaer det dig
 Paa en Pilatres Vis, lidt alt for pludselig."

Det Indfald, haaber jeg, De vil fornuftig
 falde.

E.

Unægteligt. Et Barn indseer det vist.
 Dog paa det Simple falder man tilsidst.

M.

Ja deri er Munchhausen saare heldig.
 De ti vetusind Vandeknæk
 Tog os imidlertid en Klokketime væk.
 Men derfor kom han og gradatim og lem-
 fældig

Astrid og Gevar.

Romance.

Strange, skumle Verdal laae
saa eenlig Gevars Hytte;
de nogne Fielde hvælvede
sig over den, mens Bølgerne,
saa uophørlig brøde paa,
dens alt for svage Stytte.

Dog leved' Gevar glad og trygt
i lille Fædreboelig;
thi blid Tilfredshed er den Løn,
Naturen gav sin skyldfrie Søn,
som vandrer, frie for selvgiort Frygt,
sin jævne Bane roelig.

Og deles umisundte Aaar,
 som G e v a r s, med en Qvinde
 hans fromme, hulde A s t r i d lig,
 som Dage Aar bortskynde sig.
 Saa saae vor G e v a r otte Aar
 som otte Dage svinde.

Naar hans og A s t r i d s omme Bliif
 paa Barneflokken hvilte,
 de undrende tilbagesaae,
 og funde ei endda forstaae,
 hvi Aar for dem som Dage gif.
 Af! at saasnart de iilte!

Kun da var Tiden A s t r i d lang,
 naar G e v a r maatte ploie,
 i lille Baad det brede Hav,
 (saa mangan troefast Elfers Grav),
 da flød vel Mismods Graad engang
 iblandt fra klare Døie.

Men ei hun saae ham før igien,
 om end han kom tilbage,
 med skuffet Haab og tomme Baad,
 for Glæden standsed' hendes Graad;
 thi tryk var hendes elskte Ven,
 hvor var da Grund til Klage?

Engang i fire Dage hun
 sin Gevar maatte savne.
 Den femte Dag han komme maa —
 hvor glad hun den imøde saae!
 det Bryllupsdagen er, da hun
 igien skal Gevar savne.

Saa reen og blid som Astrids Siæl
 den skionne Vaardag smilte.
 Med takfuldt Suk til Himmelen,
 med Bønner for sit Hjertes Ven,
 med Tølelse af alt sit Held
 hun ned til Stranden ilte.

Det mørke Fjeld, som speiled' sig
 i Havets blanke Glade,
 vantrevne Furru, torre Gran,
 selv nøgne, før forhadte Strand,
 var A s t r i d nu et Eden liig:
 Alt smiler til den Glade.

En Baad han i det Fjærne seer,
 og Hjertets Banke siger,
 at det er hans — jævnt glider den
 blandt sagte, sølvblaa Bølger hen,
 dens Gart saa seen for A s t r i d er,
 dog ei sin Plads han viger.

Raskt hæver Geværs stærke Arm
 den alt henlagte Mure,
 da han langt fra sin A s t r i d seer,
 og knap ved Landet Baaden er,
 for han alt ved den Elstes Varm
 afstørrer Længsels Taare.

Og glædeligt de muntre Gmaa
 dem ile nu imøde,
 og raabe: "Fader, kom, saa skal
 du see, om i den hele Dal
 du noget før saa vakkert saae!"
 Men Astrids Kinder gløde.

Hun sig med dobbelt Hurtighed
 foran til Hytten skynder,
 og aabner langsomt lave Dør;
 men ind knap Gevar trine tør;
 thi Grønt og Blomster rundt om spred,
 en Høitidsdag forkynder.

Snart han saa fro begriber alt,
 og hastig Dagen ilte
 i reen, uskyldig Glæde hen,
 i Tak til Gud, som gav dem den.
 Blegt Maanens Skin i Hytten faldt,
 og sødt de alle hvilte.

Men skrækkeligt de vækkes ved
 en Lyd, lig hule Torden,
 som meer og mere nærmer sig,
 og ryfter voldsomt, Stormen liig,
 en Hagl af Steen fra Fjeldet ned,
 og ryfter hele Torden.

Nu følger hastig Stød paa Stød,
 og Steen og Gruus som Avner
 af Vinden pidsket, hvirvler sig
 i tykke Lust. Et ængskligt Skrig
 fra Astrids blege Læber lod.
 Hver Trøst, hvert Haab hun savner.

“Den kommer, Verdens sidste Dag”
 udstønner hun, og segner
 mat, frastesløs til Gevars Bryst;
 af! endog det er tomt for Trøst,
 han aander knapt, hans Arm blier svag,
 da Astrids Kinder blegner.

Saa staae de tause Barm ved Barm,
 og langsomt Diet hæver
 til Leiet, hvor de elste Smaa
 i Søvnens Skød saa trygge laae,
 mens Døden alt med væbnet Arm
 sit visse Offer kræver.

Paa engang begge knælende
 saa ømt sig bøie over
 de Slumrende, og sukke: "Gud,
 vi prise selv dit strenge Bud,
 og skøndt vi ingen Rædning see,
 vi dog at haabe vover."

Al ingen Rædning findes meer?
 Med voldsom Magt bortriver
 de brede Bolger Stykkerne,
 hvorpaa sig Hytten hvilede,
 og trindt om Dødens Rædsler
 de Elskende omgiver.

Da trykker A strid G e v a r s Haand
 til det snart brustne Hierte,
 og siger svagt: "Det er forbi!
 men selv i Døden samles vi.
 Paa eengang løsner alle Maand —
 min G e v a r, kan det smerte?"

Saa tidt til Gud jeg ængstlig bad:
 O styrk mig, gode Fader,
 skal engang G e v a r og de Smaa
 for jeg til Gravens Hvile gaae!
 Nu skiller Deden os ei ad.
 Tak skee dig, gode Fader!"

Da rystedes ved sidste Stød
 den snart nedbrudte Hytte.
 I sidste troe Omsfavneelse,
 det samme Par hensegnede,
 i Dødens alt vidtaabne Skied,
 som slugte glad sit Bytte.

Christiane Røen.

N o v e m b e r.

S o n n e t.

Hør, Stormen hviner; Plantens Hoved
segner,

og lavt paa Eydens Himmel Solen staaer;
dyb Tavshed den affladte Stub ombegner,
hvor Perken matte Affsedstriller staaer;

Paa Høj, i Dal, er intet Spor af Vaar;
i Havet svangrer Skyen sig, og regner;
Naturen raaber: "Skabning, Alt forgaaer,
"og Død ethvert af mine Fied betegner."

Sal, Almagt, væk din Yndling op af Døde,
 fald Majen frem med Brude-Herlighed,
 at aande Tyst og Haab og Leeg og Grøde!

Gee, jeg skal og til Hvile bøjes ned;
 men, o! min Aand fornyet Liv skal møde,
 og evig Morgen signe Gravens Fred.

Haste.

Forgængelsen.

Elegie efter Stoltz.

Se under Hvalvingen omkring hiin Steen
 de brudte Baaben, florbehængte Pile!
 Og hist i Braaen, hvilken Hob af Been!
 Mon nogen Mægtig her har fundet Hvile?

Ja; men omsonst er Mausoleets Pral
 med Rygtets Paaskrift. — Alt engang
 forsvinder.

Med Ligg'rens Støv Magnatens blandes Skal;
 Monark og Træl i Graven Lighed finder.

Haard, uforsømlig styrter Tiden frem;
 med samme Magt dens tunge Fod nedtræder,
 til Grus forvandler Tyrstens stolte Hjem,
 hvormed den knuser svage Fuglereder.

Torgjeves derfor, Broder! fryder du
 med Vægt af Aar at seire over Tiden.
 Du falde skal, i eet, et Stakket, Nu
 for samme Haand, som styrter Pyramiden.

Ero ei, at for dit dyrebare Liv
 Medlidenhed hos Skæbnen vil opstige.
 Alherren bod ei: uophørlig bliv!
 men døe! bod han, som skal vor Dom affige.

Ja, luk med dobbelt Laas Paladset til,
 du Rige! det bevogt ved tusind Slaver!
 Dig rammer endda Dødens sikre Pils.
 Et Skridt endnu — i Graven du nedraver.

Torgængeligheds Mælde er saa stor!
 Af Geklers Verker, — som med eet forsvinde,
 naar længe de forbauset har vor Jord. —
 kan Esterverden neppe Splinter finde.

J. Kragh Høst.

Med afdøde Benners Grave.

(Eil Joseph Haydns Musf.)

Blandt Benners Grave, naar jeg om-
vanfer,

Taare i Diet sig snige frem.

Stirrende staaer jeg i dybe Tanfer,

naar skal jeg engang vel møde dem?

Gaadan og vorder engang min! Boelig,

hvor jeg skal sove roelig,

ej Hiertet staaer da meer.

Føleløs er jeg da til hver Stemme,
 som mig gienkalder med Venkabs Røst,
 færligste Haandtryk ei kan fornemme,
 som kolde Jisflump er dette Bryst.
 Men kan min Aand fra Støvet sig hæve,
 skal jeg om Venner svæve,
 og Taarer tørre bort.

Taarer de flyde, Hjertet det bløder,
 ved hver en Grav, som skjuler en Ven.
 Venner, som Livet andre forføder,
 hvor faaes disse snarlig igien?
 Fred over Støvet, som her nu glemmes!
 filde, nei aldrig glemmes
 De, mens De var blandt os.

N. H. Weinrich.

S a n g.

Du milde Drift, som Vellyst gyder
i hver en sølsom Skabnings Siæl,
fiendt Malurt blandt din Honning flyder,
hvem skylder dig dog ei sit Held?

Vi alle veed af Mose Lære,
at Adam var den første Mand,
og over alt det Skabte Herre;
men ene, selskabsløs var han.

Selv Paradis ei kunde frænke
hans tomme Hierte Roelighed.
Seent henvandt Dagen med at tænke,
i tause Laare Natten gled.

Alfader saae hans stille Rummer,
 Bød den til Gryd forvandle sig:
 Han vaagner af en salig Slummer,
 seer Eva — og er lykkelig.

Nu fandt han først i Alting Orden,
 Naturen fæded' ei som nys.
 Da saaes det første Man paa Jorden;
 Han Eva røvede et Kys.

Og da ved hendes Barm han hvilte,
 Og Eden først hans Eden var,
 for første gang selv Engle smilte,
 velsignende det skyldfri Par.

Christiane Rørm,

Den østerlandſke Pige.

Brune, hoppende Gazelle,
O hvor er du lykkelig!
Fra din troe og sømme Fælde
Intet Gitter skiller dig.

Mydelige Colibrier!
Eder jeg misunde maae,
Som ved tielne Melodier
Vingen om hinanden flaae.

Blomster! Blomster! som udbreder
Ederø Duft og Farveskær,
Boraide ligner eder,
Af! hun ogsaa fangen er.

Gode Bie, som dem omsurrer,
 Sæt dig paa min Rosenfind!
 Kærteldue hist, som furrer,
 Glyv til Doraide ind.

Skal min Længsel mig fortære,
 Mens jeg elsker alting her?
 O jeg veed, der vist maae være
 Nogen som mig haver kjær!

Ja! ved Blomster vil jeg tale,
 Blomster ere Jordens Smil,
 Blomster Hjertets Indre male
 Med et findrigt Farvespil.

Denne fulde Rose sigge,
 At der i min Varm er Vaar,
 Og at der dens skønne Lige,
 Elskovs Glammurose, staaer.

Denne Dalens skjulte Lilie,
 At jeg aldrig elsked' før,
 Og at ingen mandig Vilje
 Røstede mit Jomfrusør.

Lukke Hyacinther pege
 Hen til den nedgangne Sol.
 Elskovs natligdulgte Lege
 Mærkes ved en Natfiol.

Disse sinende Murifler
 Raade, vel at vogte sig,
 Denne Haarlof, jeg omvikler,
 Skal for evig binde mig.

Færdig er mit Hjertes Gave,
 O hvor skiont et Elskovsbrev!
 Tak det kiære Berraar have,
 Med hvis Blomster jeg det skrev.

Nu i Haven, for at fæste
 Skriften over Muren hen.
 O hvor vil min Elsker haste,
 Haste for at finde den!

Ja! han komme vil, den Dmme.
 Han er ræget fiendelig,
 Tidt jeg saae ham jo i Drømme
 Og jeg troer han ligner mig.

Under dolgende Jasminer
 God = uroelig ligger jeg,
 Ind i Skyggerne han triner,
 Men jeg Aanden drager ei.

“Zoraide! Zoraide!
 Gode! Hulde! Gover du?
 Gee din Elsker ved din Side!
 Kom dit Blomsterbrev ihu!”

Dg lig Biers Sværme, stræbe
 Kys i Kys at vække mig,
 Dg med fyrig Tørst min Læbe,
 At modtage, aabner sig.

Dg hans Arme mig omsnære,
 Dg — men af! jeg intet veed!
 Dog jeg aner det maae være
 Allahs * bedste Salighed.

Schack Staffeldt.

* Paa Arabisk, Gud.

A p o l o g i e.

Gierne jeg lider Italiens Søn, skiondt
 Rygtet ham revser
Dg man taler om ham som om en Dger
 han var;
Dantes Paradis beboet af Milton's
 ske Diæble,
Saaledes kalder Boufflers, troer jeg,
 det yndige Land.
Naar jeg om Vinteren før ved Dønens for-
 troelige Lue,
Hvor den attraa'de Gru fildrer selv man-
 dige Giel,

Mellem Spøgelsesfagn og blodige Røver-
romaner

Hørte begiærlig til, hvergang en klogere
Mand

Om Scorpioner og Gift samt fæle Ban-
diter fortalte,

Hvilke det skionneste Land end til det
farligste gjør,

Ikke lettroende da den gamle Tordom jeg
hylded',

Overtimod, i min Barm fælte jeg Træk-
fuglens Drift.

Seenere kom jeg og saae, at meget var
kun overdrevet,

Noget aldeles falskt, andet med Nytte i
Pagt.

Himlen bevare mig for at forsvare de Syd-
liges Trædsfthed,

Men et snedigt Bedrag synes dem Klo-
geres Ret;

Mindre endnu jeg vil en Krands om Døl-
 fene flette,
 Men de droges og her blotted' ei The-
 mis sit Sværd.
 Gieldnere end hos os, jeg hørte paa Tor-
 vet, i Havnen,
 Skieldsbord, Banden og Riv, ingen Be-
 ruset jeg saae,
 Thi hvor man ei tør haabe ustraffet en an-
 den at frænke,
 Varsom handler enhver, Samlivet vor-
 der saa flint
 Selv i de Ringeres Kredse, at de vilde sy-
 nes Signori,
 Købtes de ikke ved Dragt, Arbeid og
 bruunt Colorit.
 Stedse prisede jeg det daglige Livs Orna-
 menter,
 Stedse elskede jeg Urbaniteten, som snør-

Smagens nette Acanth * om Samfundets
grundende Støtter,
Saaledes samlende Møde og Styrke i
Pagt:

Thi kun Palmerne vinder hvo dorisk
Dærvhæd forener
Med den attiske Smag samt den corin-
thiske Pragt. —

End er Romernes Afkom, ja vist! men hvi
skal de trælle

Da den gode Natur dristig arbejder for
dem?

Lader os andre, som hun saa rundelig ikke
betænkte,

Dog ei rose hvad kun tvungen Nødvæn-
dighed er,

* En Blomst og den corinthiske Villes
Capital.

Og ei glemme, at nærmere Solgudens
 blussende Urne
 Det guddommeligt * er, stille at sidde
 derved.
 Ikke at tale om, at Arbeid er Overdaads
 Foster,
 Medens Nøisomhed Hvilens Veninde
 tidt er.
 Endelig, hvad man stedse og uden Betænk-
 ning gientager
 Om Opløsningen af Gæders indviede
 Baand,
 Og den spartanske Skif af fælles og byttes
 de Kvinder,
 Da er Dadlen tildeels vrang og Uvi-
 denheds Værk.

* Il divino farniente — den guddomme-
 lige Hvile — siger Italieneren.

Gierne troer jeg, at naar en ærbar Frem-
med indtræder

I Theatret, hvor sex Rader af Loger
rundt gaae,

Han med Forrgaelse seer et elskende Par i
hver Loge,

Som om det store Rum ifftun et Hefke-
buur var:

Men naar han nu paa nordboeviis om For-
førelse taler,

Dg om Opdragelsens Gavn, visielig ta-
ger han feil.

Døttre opdrages i Klostre af Livet foræd-
lende Nonner,

Dg som Hestias Ild vogtes Italiens
Møe;

Evøbt i dølgende Glor og under Matro-
nens Die,

Blufærdig samlet i sig, træder hun of-
fentlig frem;

Aldrig ved Ynglingens Side hun sidder og
 Patareus * dyrker ,
 Aldrig med ham hun i Dands svimlen-
 de dreier sig om.
 Overalt er det vist, at Skinnet hver Frem-
 med bedrager,
 Hvis han betænker ei, at i det heedere
 Land
 Livet raskere er, _ at hisset Begyndelsen
 viser
 Sig som Guldendelsen her, Attraae som
 Mndelse selv.
 Derfor synes Løslagtighed hvad ifkun er
 Omhed,
 Som lig Sommerens Sol almeen udstraa-
 ler sit Smil.

* Bacchus.

Galanterie er ikke usædelig, tvertimod
 pryded'

Den hos de ædlere Folk Samlivets
 inderste Kreds.

Grækerne fletted' den ei i deres mangfoldige
 Krands,

I deres Poesie ofte vi savne dens
 Blomst.

Inder mig tie om alt hvad Unglingens
 Dannelsse vinder

Med den tidlige Drifts Standsning i
 finere Form,

Med det nærmere Liv med hierteadlydende
 Kvinder,

Hvor den salige Kunst, dem at behage,
 bær Priis:

Ei ei visner hans Blomst i fiobte Hetæ-
 vers Omfavnen,

Ei han sin usødte Slægt jorder i ufrugt-
 bart Skiod,

Ikke han frygter Erinnen, som lurer bag
 Cypria's Alter,
 Straffende den som frembær Værmen i
 ureene Kar. — —
 Nu da i Forsvar jeg har Italienerne
 taget,
 Lader til Slutning mig end noget anføre
 til Noes.
 Meer under Hiertets Bud end vrangne Me-
 nings Bestyren,
 Hører han dybt i sig selv Menneskets
 sikkerste Lov,
 Og hans Indre er ligt en Harpe med
 tusinde Strenges,
 Hver en Tonerad risler blant Strenges-
 ne hen,
 Selv en nænsom Berøren afklokker dem el-
 skede Toner,
 Saa at hver Livsmelodie blød og mang-
 foldig opstaaer.

Alt det Skionne han dyrker, see! søden-
 de under sin Byrde
 Skotter Lastdrageren tidt hen til et Kunst-
 monument,

Dg naar Billingtons Rost den skionne Vera-
 den fortryller,

Naar i Logerne selv Elskendes Kurren
 holdt op,

Staaer han i lave Parterre og tryllæs saa
 godt som den Rige,
 Medens den fastede Last udenfor venter
 paa ham,

Dg skiondt han sidste Skærv paa Muser-
 nes Alter henlagde,

Synger paa Hiemveien han Billingtons
 mindede Sang.

Have I ikke hørt, at Haarloftens Kunst-
 ner uddeler

I det prægtige Rom Smagens retfærdige

Priis? *

Have I aldrig hørt, at Barcaruolerne **

syng

Lassos romantiske Digt ud i den lyt-

tende Nat?

O hvor mangt et Hjerte, som dulgtes un-

der en Kittel,

Slog for Erminia, slog, o Chlorinda!

for dig!

Lig Drangerne, groe de fine, ædlere,

Kiendsler

Hist af sig selv, mens her Drivehuus

værter de er;

* Haarffiærerne i Rom udgiøre en af
alle Sangere frygtet æsthetisk Ret.

** Gondolførererne i Venedig.

Thi for den nærmere Sol hvert Hierte sig
 yppigt udfolder,

Meer og høiere Liv svulmer i Daad og
 i Lyst.

Skabende, himmelske Ild, som styrer Aarets
 Omveltning!

Gandsens ypperste Gud! Glint af det
 evige Liv!

Kul ei saa fjernt fra os bag Storme og
 Nætter af Ekser!

Smelt den Himmel af Bløe Vinteren
 hvælver om os!

See! som den smigende Elsker i fjern Ad-
 skillelse sørger,

Og til sukkende Mund trykker de maledede
 Træk,

Saaledes stirre vi hen paa Arnens Lue,
 dit Billed,

Gaa, Aelskede! vi længes og sørge for dig.

Kom i din Herlighed, kom med alt dit ro-
mantiske Følge!

Giv os Drangernes Guld, Druernes
Purpur os giv!

Da skal tillige hvert Hierte italiisk for Skion-
heden brænde,

Ynde, Glæde og Smag smelte det nor-
diske Liv.

Schack Staffeldt.

S l d t i d o g N y t i d.

Westhavet farver den brændende Dag,
Med Maanen Stierne stige,
Det lysner saa tvivlsomt fra natlige Tag,
Med uvis Omrids, ligt Verdenens Brag,
Rundt aabner sig Skyggenes Rige.

Fra Bølgenes Foster, den taagede De,
Som frandses af Elmer og Graner,
Henrullende over den dampende Søe,
De Valdhorn-toner saa yndigen doe,
Lig Gienlyd af faldende Maner.

Dg Gysen hidaander fra Alp og fra Vind,
 Som aldred' paa Ræmpernes Høie,
 Dg Forfædres Vænder, i susende Vind
 Som Skygger henblæste for Stiernernes Skin,
 Fra vildsomme Skyer sig bøie.

Hvor herligen lyner igiennem min Siel
 Et Sienglimt af Oldtidens Dage,
 Da Styrke var Skønhedens ædle Træl,
 Og Mandemod meere end Gilde og Hæld
 I Kongernes glimrende Sale.

Blufærdigheds Rod var i Kvindens Bryst,
 Paa Kinden dens Rose sig vriste,
 Men Manden fulgte sit Fædrelands Røst,
 Hans Væge var Retfærd og Arbeid hans Lyst,
 Kun Daad og Fare han priiste.

Ved Koffen den blussende Frue sad.

I Kreds af opblomstrende Lærner,¹
 De spandt og nynnede' et gammeldags Qvad
 Til Hæder for hver, som villig og glad
 Om Svaghed og Skyldfrihed værner.

Derude paa Marken Høfdingen stod
 Og styrede' de aarkende Evende,
 Hvad eller med Oldfædres Styrke og Mod
 For Frihed og Eie henstrømmed' sit Blod,
 For Fælle, Affom og Frende.

Pyssalige Dont med Teen og med Sværd!
 Pyssalige Genfold og Møie!
 Thi Glæden ved Blussel blir dobbelt fixer,
 Og Livet ved Fare faaer høiere Værd
 Paa Kraftens beundrede Høie.

Nu leger Flanen med Teen og med Naal,
 Ved Siden Skrantingen piber,
 Gift suger han ind af den maledede Skaal,
 Og aldrig meere det rustende Staal,
 Kun den glatte Tunge han siber.

Hun træder ærgierrig, skarpt skuen
 de frem

Af Huusets rolige Skygge,
 Han vimser, saa nydelig og saa nem,
 Paa Torvet de sig et forræderiskt Hiem
 Af tankeløs Tidsfordriv bygge.

Og Flanen er uden Blidhed og Blu,
 Og Manden en Kvinde er vorden,
 Da hun fræk prunked' med mandig Hu,
 Blev han til en Krympling saa smidig og snu,
 Mod Tingenes ældgamle Orden.

Og Huusligheds blide Gudinde undveeg
 Fra Arnens forladte Lue;
 Da Livet var blevet til Gilde og Leeg,
 Af Aften et gabende Spøgelse steg,
 Som Arnens bestyrende Frue.

Det er den huuse Riedsommelighed
 Som martrer de Kræsne og Læde,
 Hun hænger sig blytung ved Lediggangs
 Fied,
 Afsmægtige Blodling, af Nydelse fied,
 Hun tvinger selv Livet at hade.

Paa Themsens Bredde ved Midienat
 Hun falder til fortnende Volger.
 See hisset en Yngling, af Lediggang mat,
 Af alle vanærede Glæder forladt —
 I Dybet han stirrer og følger.

Lyksalige Dødt med Leen og med Sværd!

Lyksalige Genfold og Meie!

Thi Glæden ved Blussel blir dobbelt kjær,

Og Livet i Faren faaer høiere Værd

Paa Kraftens beundrede Høie.

Edvard Staaffeldt.

Mandens og Kvindens Skabelse.

Al Jord blev Manden skabt, til Herre over
Jorden;

af Manden Kvinden blev — og er hans
Herre vorden.

J. Kragh Høst.

Om "den Skif 'at bære' Mandens]
Billede paa Brystet.

Hvert Vertshuus bær' sit Skildt. Mon in-
gen andre? Jo;
de fleste Koners Bryst det samme sees at gjøre.
Her, ligerviis som der, tidt mangen Herrer boe;
men sjelden den, hvis Skildt de føre.

J. Kragh Hest.

Bed en ædel Kones Grav.

Hviiil i Røe, du sande ædle Qvinde!
 Troelig du dit Dagværk fuldbragt har.
 Du' ved Alt, hvad Hjertet her kan binde,
 Dmt og fast til Livet fængslet var.
 Ved din Blidhed du din elskte Mage
 ievned' den tidt tornbestroddede Wei;
 naar dit fromme Blik afbrød hans Klage,
 følte han sit Held, og klaged' ei.
 Hvad du var som Moder — (o mit Hjerte
 bløder ved de tunge Ord: Du var!)
 hver, som i din Kreds dig kiende lærte,
 aldrig uden Trød erindret har.
 Dog kun svagt dig disse Træk afmaler.
 O langt stærkere dit Værd, dit Gavn
 i den uforfælte Kummer taler,

vækket blot ved Lyden af dit Navn.
 Ei alene Mand og Børn og Frænder
 tabte Livets bedste Held med dig:
 Mangen Usel vrider matte Hænder,
 ved dit Gavn nu først ulykkelig.

Hvil i Røe, du sande ædle Qvinde!
 Endte ere dine Lidelser.
 Efterladte, I, hvis Taare rinde
 ved den Uerstatteliges Leer,
 han, som Skænked' Eder milde Taare,
 at ei gvalte Hjerte bristede,
 læger med den samme Haand, som saarer.
 Over Eder hans Velsignelse!

Christiane Køren.

K j e r l i g h e d.

Du, som evig god og huld
Indfletter Alt i Rosenkjæder,
Besjæler selv en Haandsfuld Muld,
Og adler alle Jordens Glæder;
Dig, Kjerlighedens blide Gud!
Med Jubel vi vor Sang frembære,
Hver Skabning lyder dine Bud
Og Himle tone dig til Ære.

Gaa ømt du knytter Barnets Aand
Til Faders og til Moders Hjerte;
Det vandrer fro ved deres Haand,
Bortspøger kielent deres Smerte,
Dit Held, din høie Siælesfred
I Fædres glade Ansyn hviler,
Din underfulde Salighed
I Ufrylds lyse Dje smiler.

Du Æreløst og navnløs Fryd
 I værdig Unglings Barm opliver;
 Han hylder dig, og elsker Dyd,
 Som Afgang til din Glæde giver.
 Du signer muntre Piges Aand,
 Som dig med skyldfri Hu tilbeder;
 Du rækker hende Hymens Baand
 Og viser Vej til Kvindehæder.

O blide Gud for Kjerlighed!
 Dig Tak og Lov og Priis vi yde.
 Skjenk hver dit Held, din Sjælesfred,
 Hvis Navn du bød dit Tempel pryde.
 Din Pagt vi alle glad fornye —
 Mistundelig du den bestyrke,
 At i dit Alters blide En
 Vi stedse dig med Jubel dyrke!

B. R. Hjort.

E p i g r a m m e r.

1.

D a p h n e o g I r i s.

- D. Hvad har du gjort ved E t a r, min Pige?
 Han gaaer og græmmer sig.
 Hvi er du vred paa ham?
- I. Jeg dig skal Grunden sige.
 Et Kys, han vilde nys tilskiae sig;
 Jeg sagde kun, jeg vilde skrige;
 Ukysset lod den Tofse mig.
-

2.

A m o r o g D i g t e r e n.

- D. Hvad! Amor lægger sig til Hvile
 I denne Middagsstund?
- A. Ja, jeg kan tage mig et Blund.
 Spadserer Zelis ei? Og hun
 Gjør vel saa mange Saar som mine Pile;
-

3.

V e n s k a b.

Venskab, rene Hjerter's Fryd,
 Var paa Jorden først en Dyd.
 Venskab nu en Engel er;
 Derfor sees den ikke meer.

4.

Den blinde Røber.

A. Du stakkels blinde Mand, hvad skal det
 dog betynde,

Du kjober Goelühr? Kan det nytte dig?

B. Den ogsaa skal ifkun min Have pryde.

A. Du er da mangen anden lig,

Som lei forstaaer Latin, og dog paa Auc-
 tioner

Lilnikker sig Horazer og Maroner.

Løde.

Til den altid Muntre.

Dit Liv svandt hidtil sorgløst hen,
med Glæde saae du Solen stige,
og lige glad dens Purpur vige:
din Roe veeg ikke bort med den.
Unøisom fordred' du og ei
kun lutter Roser paa din Wei.

Dog endnu ingen Torne har
Din Haand skødt blødende tilbage,
du fandt endnu ei Grund til Klage,
dit Hierte! frit for Anger var.
Og nagfrit Hierte, Nøisomhed,
kan ene skabe Fryd og Fred.

Men selv ei dette sikker dig
din Fryd og Fred igiennem Livet.
Nyd, mens du kan, hvad dig blev givet,
fortien at blive lykkelig!
Og, om du end ei bliver det,
tag dig, som nu, enhver Ting let!

Christiane Køren.

C a n t a t e

til den 28 og 29 Januar.

C h o r.

Vaagn ved Nordens høie Jubeltone,
 Vaagn i Glædens Arme, Festens Dag!
 Glet din Rosenkrands om Hyttens Tag
 Og om Stadens gyldne Taarnekrone!

D a n i a.

Skue, Tyrste, ned! Af fulde Lader
 Og Stæders Porte, hvor den stærke Flid,
 Den snilde Kunst hver Krands hang hen,
 Skue, Tyrste, ned! frembrimler
 Det lykkelige Folk:

Hvad Aaret gav, tilfoldig Frugt
 Og Hiordens vævre Trillinger,
 Samt hvad i flingrende Værksted
 Ved seensfuld og kunstig Haand blev til,
 De for dit Gæde lægge ned
 Og o! dit hele Rige er eet Smil.
 Det er, ja! Tidens Fylde
 Det er. Hvad med prophetisk Blik
 Jeg saaepaa Skiebnens Skjød,
 Den skyldfrie Ynde samt det viise Gavn,
 Jeg skuer nu i Morgenrødens Gavn.

Da Tordner ved Din Fødsel priiste
 Og vidt forkynded' Dig,
 For mit indvi'de Nie viiste
 Et findrigt Jertegn sig:
 Tre guldne Hvedestraae fremskiøde
 Af Sne paa vilden Bang,
 Og trende Blomster, purpurrode,
 Af Færffengreenen sprang.

Mens Syndens Nande, blød og sunken,
 Det barste Nord omfled,
 I sød og sindig Beemod sunken,
 Jeg Harpen klinge bed:
 Da fjerne Tiders Morgenrøde
 Fremblussed' i min Siel,
 Prophetisk sang jeg Furens Grøde
 Og Hyttens trygge Hæld.

Landets Skjæts gud

Fra Heclas Top, hvor røde Ildstrøm
 Af iisfælt Munding springer,
 Til hist, hvor i sit Solversavn
 Eidora Stæder holder,
 Jeg farer hen med Stormens Flugt,
 Og overalt jeg hører
 Trefoldigt Frynderaab, og overalt
 I Sneens lunke Svøb jeg fluer
 Den sødte Vaar, spædsmilende.

Farvel, o lykkelige Dania!
 Farvel! Din Gfytsgud synlig
 Paa Broders gamle Gæde sidder,
 Raskt tagende til hvert et Værk
 Mit lykkeligste Forsæt af min Siel.
 Hvor Hunger paa uskiftet Straae
 Det bittere Brød i Taarer dyster,
 Mens Lidslen, Markens Konge, i Triumph
 Sin uldne Krone ryster,
 Og Nældefrandsen brænder
 Om Nationens huule Linding,
 Did iler jeg i hastig Flugt,
 Der jeg paa Sump og Heede skal
 Med Ur og Blomster tegne,
 O Danmark! dine grønne Egne.

Guf af fierne Myriader
 Fra mit Norden falder mig —
 Dannerfolkets omme Fader!
 Jeg mit Septer rækker dig.

Vnd over Norden,
 Vældig og god:
 Frihed og Orden,
 Fylde og Mod,
 Uhvænnede Glæder,
 Blufærdige Gæder,
 Snildhed og Vælde
 Vil ved dit Smil
 Paa Gletter og Fielde
 Rundt blive til.

Schack Staffeldt.

S y m n e.

Blus op til Morgenrøde,
 Du Nattens tætte Flor!
 Og paradisiſk Grøde,
 O vinterfavnte Jord!

Og du, dens Sen, dig pryde
 Med blid og herlig Daad,
 Af Livets Kilde fnde
 Henrykte Engles Graad.

Han var og er Alfader,
 Den store Aand, hvis Bliv
 Gav Bæsners Myriader
 Dybt af hans Indre Liv.

Af tvende gylde Skaaler
 Han gyder Lys og Regn
 Selv paa Saharas Baaler
 Og Semlas Jofelhegn.

Af tvende Urner gyder
 Han Tid og Evighed,
 Fryd fra hans Mildhed funder
 Og fra hans Viisdom Fred.

Thi lægge paa hans Alter
 Natur som Krands sig hen!
 Døe, Liv! ved Sang og Psalter,
 Døe! — vaagn hos ham igien!

Schack Etasseldt.

S o n n e t t e r.

I.

Til Nemesis.

Skiebne's Datter, haard som den og kold
 Staaende i Hellas's Tempelblænde,
 Segnende dig Jordens Sønner fiende
 Naar de glemme Maal og Maadehold,
 Mødende Forvovenhed og Vold,
 . Bogter du Naturens Baneende:
 Heele Følkeslag tilbagebrænde
 Med Chaotisk Oprør fra dit Skjold.
 Dybt, o Nemesis! jeg dig tilbeder,
 Aande'verldens store Egeværkt!
 Dig, Uranias og Charis's Slægt!
 Naar Du paa Beundrings Høie leder
 I din Lomme Geniernes Færd,
 Da den himmelske Dyd og Ynde er.

II.

V e d b e n d e t.

Høit ved Manddoms Egeporte, hvor
 Pallas's Ægis skræmmer alle Glæder,
 Med en Dommers Afsyn Alvor træder
 Hen for mig med mørke Tankers Chør:

Hvad har du i fronet Daad og Ord
 Anyttet seirende i Skæbnens Kiæder?
 Siig, skal Glemsel ruge eller Hæder
 Som en Dag gaar op i dine Spor?
 Hæder — raaber jeg og hastigt springer
 Ud i Forsæt blomster, Træt lig
 Under Baarens lunne Taagevinger.

Men, Melankolie! dit Vedbend' mig
 Dvælende og tusindfold omsnærer
 Og min Frugt i Fødselen fortærer.

III.

En bairsk Kirke.

1797.

Uldrig Dydens Mod og Ufnylds Glæde
Her for disse mørke Guder stod,
Som med flavisk kysset Marmorsod
Jordens Søn i Trælleangst nedtræde.
Ført i Ydmyghedens Skændselsfæde,
Daanende i mystisk Angerbod,
Drømmende om Bedler og om Blod,
Segner han for deres Marterfæde.

Overtroe, en Solformørkning lig,
Sig et Uveir, tung fra Kuplen hænger
Og paa Vænderne sin Skygge slænger;

Medens neden Tankeløshed sig
Svimmelende i Skræk og Usands dreier
Og i Vanvids Labyrint udfeier.

IV.

M e n n e s k e b a n e n .

Hvergana jeg det Gavnede opnaaer
Dog endnu jeg til det Bedre lytter,
Dig for Dag jeg Sranken fremad støtter
Og det Bedre indenfor den staer.

Men hvor Hesper hist i Taage gaaer,
Skuer jeg Naturens Herculsstøtter;
Som af Ælde satte hen, beskytter
Mod Prometheus's Ulfom Guders Raar.

Her ved Maal og Sranke Livets Bølge,
Hyllet ind i Decidentens Glor,
Faldende, i matte Slag hendoer.

Dog omsonst! Med alle Glæders Folge
Phantassen mildt den føre før
Uden for til Salighedens Dør.

V.

Udsigt over Arnodalen
fra Appenninerne.

1799.

Langt fra diise Egne Ned og Meie
Høste Graad af Vaarens hede Gved,
Her et Ocean af Frugtbarhed
Glaaer i heien Brænding Sangens Heie.

Abner du for mit indvi'de Die
O Natur! dit indre Virkested?
Dit Udnyt, hvorfra paa Solens Fied
Du udgyder Millioners Meie?

Hellige Almoder! du er her:
Diise Hoie, dine Bryster, hæve
Sig med nok for alle Væsners Hær.

Bønner, Dnffer, Guf og Laf, sem svæve
Blændede mod Orioners Skær,
Daler — Aiedens første Leed er her.

VI.

Til Egeria.

Wiisdoms Nymphe, som paa denne Klobe
 Mattens Taushed himmelst Bellud gav,
 Og om Numas Goltchyrdestav
 Egens og Olivens Blade sno'de;
 Styrkens vilde Kæmper tamme stode,
 Folkesind steg frem af Selvheds Grav,
 Alpenaten Roma med sit Krav
 Som paa Torvet, paa hver Urne bo'de.
 Kom fra Uraniders Stiernefal,
 Nymphe, kom! dog ikke Romerinde,
 Alsinds evig skionne Ideal.
 Da skal Jordens Millioner vinde
 Krandsen om Fornuftens Hyrdestav:
 Fred gaaer frem af Enkelthedens Grav.

VII.

Den større Achill.

I en Ruin.

Ænsommelighed i Nelders brede Giord
Siddet taus paa de forladte Stier,
Medens Borgen sig til Fald indvier,
Svebt i vilde Ranfers tætte Flor.

I dens brustne Linde ligen boer,
Og mens Jord og Himmel rundtom tier,
Underjordisk Vigsangs Melodier
Stiger op fra Sumpens Unkechor.

Her i dørste Bølger sig udfolder
Etnyen lig, dit Væld, Melankolie,
Underverdnen speiler sig deri.

Dybt i det Betragtningen mig holder,
Hærdende mod meer end Sværd og Spyd,
Hærdende mod jordisk Sorg og Fryd.

VIII.

Phantasos's Rige.

Her springer Hendelsen af sine Baand
 Og meer end Skiebne's heele Almagt neder,
 Her Liv og Død, her Qual og Glæde byder
 O Phantasos! for dig hinanden Haand.

Med Jovis store Blik den drufne Aand
 Røner, i et Nu inddragne, neder,
 Thi alle Røner, alle Tider gyder
 Af omvendt Urne deres rige Laan.

Her hvirvles — kommer! — alle Glædens Kilder
 I huule Bobler op, i yndigt Efum,
 Til Haab og Minde, til Elysium.

Her Banvid — bort! — i Labyrinther hilder,
 Og Frygt og Unger hylende forvilder
 Sig giennem Ørkener til Qualers Rum.

Schack Staffeldt.

Flue og Lynset.

Den lille Flue ikke Faren fiender.
Den Lynst at see paa Lynset er saa sød!
For nær den Stakkels flyver, og sig brænder;
Den flagrer, falder, og nu ligger død.

Jeg ligner selv for dristig lille Flue;
Jeg Chloes Dine længe drømte om.
Jeg vovede, dem alt for nær at skue;
Og i den stærke Himmelild omkom.

Lode.

D e F ø l s o m m e .

Der i en Dameklub for ikke længe siden
en hidtil ubørt Strid opkom;
Anledningen til det man trætted' om,
var heller ikke liden;
thi iust afhandlede Kapitelet
om Følsomhed, og hvem med Ret
iblandt dem alle — de var Ni —
den første Rang tilkom deri.
En Dame Ordet tog som saa:
"Da jeg engang i Vaar med Hatfiltsoffer paa,
tæt i min Kaabe svøbt — thi skarp er Foraars
lusten —

indaanded' i min Have Blomsterdusten,
 og henrykt som i Eden gif,
 jeg det ulukkelige Indfald fik
 mig til en Rosenbust at helde,
 da faldt et Blad med saadan Bælde
 og Tvingde paa min ene Laa,
 at jeg en Maaned knap for Smerte kunde
 gaae."

"Jeg foler Deres Smerte, min Veninde!"
 udbød i Suk Florinde.

"Hvad hended' ei mig selv for fem, sex Uger
 siden?"

(Jeg ønsker, om jeg kan, at glemme Tiden.)
 Dag ud, Dag ind jeg præter for min
 Pige,

at jævnt og lige
 hun paa min Geng de fine Tager breder,
 Gaa om en Guld man der forgiæves leder.
 Og dog er hun saa skidesløs,
 den Lemme Løs!

en Aften ei hver Krølle at udrette;
 ei tænkende paa dette,
 jeg raſt mig lægger ned, og juſt
 paa Gorden træffer — knuſt
 er ſtrar et Ribbeen — hvad jeg maatte lide
 tre hele Uger i min arme Side!"

"Ja, denne Verden ret er fuld af Plager!"
 ſaa leſpende Tamine Ordet tager.

Blandt tuſind Ting, ſom mig forbittre
 Livet,

(hvi blev ſaa megen Gøſſomhed mig givet!)
 er dette een, mit Hoved er ſaa let,
 ſaa ømt — hvordan ſkal jeg udtrykke det?
 at naar ei Haalet blier ſaa lige deelt,
 der paa den ene Side kun et heelt
 er meer end paa den anden, ſtrar for
 nemmer

jeg det i alle Lemmer.

Og affurat i Dag et Aar,
 en nye, udannet Kammerpige

lær til den høire Side fire Haar
 meer end til venstre, og — jeg bær ei
 Ho'det lige

fra samme Dieblif.

Hun ogsaa skrac, den Tøite, Afsted fik."

*

*

*

Til Prøve haaber jeg, det meer
 end nok om denne Trætte er.

Men siig mig, Læsere og Læserinder,
 Hvem I til Daarefisten værdigst finder?

Christiane Koren.

S a v n e t.

Il valait mieux ne jamais goûter la félicité ;
que la goûter et la perdre.

Rousseau.

Hvad er Livet, min Ven? flygtige Glæder
Nuus,

Plagers blodige Vold. Hist udi Nøiets Spor
følger mættrende Gavnnet,
følger evige Angers Bæe.

Nyd! er Naturens Lov, skreven i Altes
Bryst;

den, henrivende, om, Indes, og skænter
Dval.

Al o Gavn! du og fødes,
da naar Nydelsen frembragt er.

Vensteb! hellige Ret, færest for Sor-
 gens Søn,
 evig varer Du ei. Gavnets den lange Nat
 bryder Baandet med Smerte,
 I Udspredeffens Slør indføbt.

Og du, ringede Barn! gjemt i den Skjønnes
 Barm,
 du, som vugges saa blødt, flumrer saa sødt og
 leer;

Gee fra Vellystens Leie
 Gavnets Smærter dig jage bort.

Mangen mægtig til Godt sover paa Lysters
 Duun
 døv for Armodens Sfrig. Tyndernes hul-
 de Ven

med fin Attraa at hjælpe
 savner Midlernes blide Rod.

Broder! hør kun Din Deel! Nyfødt du sav-
ner Alt;

Nyder Sommerens Fryd, savner Nyfsa-
lighed;

staaer ved Hensernes Bolig,
savner Ungdommens vundne Tid.

O! naar Gravet da er Menneskers sikre Lod,
Glædens evige Grav; ja da er det og vist,
bedre Intet at nyde
end at nyde, og savne saa.

J. Kragh Høft.

Den grønne Ridder.

I sit Harems Indre sidder
 Albohazen * forrigfuld,
 Ved Saladoflodens Bredder
 Bleges slagne Maurers Been.

Don Alfonso høit paa Tronen
 Sidder kongelig og mild,
 Plukker Steenene af Kronen
 Og til Von uddeeler dem.

* Iffun Navngivningen i denne Romanze samt det omtalte Glag ved Gloden La Salade, i Midten af det fiortende Aarhundrede, mellem Portugiserne og den marokkaniske Konges Hær, er historisk. Det Øvrige er en nordisk Dviss, podet paa en sydlig Stamme.

Først Don Pedro, Kongesønnen,
 Knæler for sin Fader ned,
 Hdmng tagende mod Sønnen
 I den deiligste Smaragd.

Derpaa Kongens Finger vinker
 Don Gonzalez, ung og skøn,
 Dog hans Øie ikke blinker
 Som den skænkede Sapphir.

Lang og herlig er den Række
 Som om Kongens Trone gaaer,
 Ingen Hedningmagt kan brække
 Denne Christenhedens Muur.

End Rubinen er tilbage,
 Rød som Morgenrødens Væld,
 Og dens Værd er uden Mage,
 Intet Eal adtrykker den.

Don Alfonso længe sidder,
 Steenen brænder i hans Haand.
 "Hvor er da den grønne Ridder?"
 Raabe Alle ud som Een.

I det vilde Heltemøde
 Han ved Kongens Side holdt,
 Indtil Kongedøden døde,
 Falden paa hans grønne Skjold.

Skjult i Hielm og Pantser, viser
 Sig den dybtbestedne Helt,
 Hver hans stille-Komme priser,
 Ingen Avindsmand han har.

Hvorpaa Kongen ham tiltaler:
 "Grønne Ridder, hvo du er,
 Ingen jordisk Løn betaler
 Givet, som jeg skylder dig.

Dog skøndt intet kan opveie
 Mod den Gave du mig gav,
 Tag imod mit bedste Fie,
 'Denne sunklende Rubin!'

Men den grønne Ridder svarer,
 Qvindelig hans Stemme er:
 "Dybt i alle Kampens Farer
 Søgte jeg en bedre Skat."

Alle stude vredelige,
 Don Alfonso raaber ud:
 "Ingen i mit hele Rige
 Nu saa fattig er som jeg."

"Den Rubin, som eene ærer,
 Lønner og henrykker mig,
 Mæler Ridderen, den bærer
 Du, o Konge! i dit Bryst."

I det samme han opskyder
 Vndig = skamfuld, sit Viskir,
 Mens det giennem Salen lyder:
 "Donna Blanca! Dronningen!"

Kongen ned af Tronen stiger,
 Sluttede hende i sit Tavn,
 Glæde er der i hans Riger,
 Himmelen er i hans Borg.

Schaë Staffeldt.

Den lille Fugl.

Mig synes at jeg fordum var
En lille Fugl, som glad og snar
Hensmatted' mellem Qviste;
Med Blomsterne jeg kom og gik,
Alt som det er sinnae Fugles Skif,
Og intet meere vidste.

Jeg pikkede det gyldne Græs,
Jeg nippede af flaren Gæs
Og kiendte ingenummer;
Ved Aftenrøden sov jeg ind,
Ved Morgenrødens første Skin
Jeg vaagned' af min Glummer.

I blomsterfulde Hvidtorn sad
 Jeg tidt og nynnede et Qvad,
 Som mig Naturen lærte,
 I kunstløs Hiertemelodi
 Jeg qviddrede Pipi! Pipi!
 Og intet meer begiærte.

Og havde megen Glæde af,
 At mig Naturens Godhed gav
 Den nydelige Stemme,
 Og hvis der ei var nogen til
 Der havde hort mit Tonespil,
 Det ei mig turde græmme.

Men som jeg loffede, jeg saae
 Fra Qvist til Qvist i grønne Slaae
 En farver Mage hoppe,
 Gaaledes som i speilklar Elv
 Jeg ofte havde seet mig selv
 Fra Piletræers Toppe.

Da blev jeg dobbelt flink og frø
 Og quiddrede foruden Ro

Indtil hun bly sig nærmød',
 Men hvad der siden foregik,
 Det intet Die skue fik,
 Thi Lovet os beskiermed'.

Om søie Tid hun blev saa sær
 Og flaggred' stedse hen og her,
 Gmaae Nviste at oplede,
 Jeg troligen stod hende bi,
 Om søie Tid hun hviled' i
 En yndig flettet Rede.

Dog stedse holdt jeg fiærlig Stand
 Hos hende paa vor Redes Rand
 Og sang i tretten Dage,
 Kun fielden helmed' jeg og fløi
 Med Til hen over Dal og Høi
 Og kom med Frø tilbage.

Da endelig, o søde Fryd!
 Af Neden's Dyb der kom en Lyd,
 Som nye Glæder vakte,
 Og trende røde Munde, liig
 Halvaabne Rosenknopper, sig
 Mod mig i Bæret strakte.

Vi madede de fixere Smaa
 Og førte dem fra Glæde til Glæde,
 Da nærmede sig Liden:
 Snart fløi de Yngre os forbi,
 Farvel! farvel! Pipi! Pipi!
 Vi saae dem aldrig siden.

Derpaa faldt Glædens Blade af
 Og jeg drog over Land og Hav
 Til fjerne Blomsteregne:
 En Nad af Somre var mit Liv,
 Thi Solskin, Blomster og en Vis
 Mig ventede' allevegne.

Schack Staffeldt.

Martsiolen.

Ynglingen.

Velkomne Bud fra Fryd og Vaar,
Naturens forstefødte Epæde,
Som hist i Græsset eene staaer
Til alle bløde Hjerter's Glæde:
O Martsiol! jeg plukker dig,
Og intet skal forhindre mig.

Martsiolen.

O nei! lad mig i Vinden her
Bortduste mine skiulte Dage,
Til de blaae Søstre ere der,
Da kan du jo os alle tage,
Men lad mig nyde Livet, for
Jeg af! igien det tabe bør.

Ynglingen.

O lille Blomst! du rører mig,
Men veed du vel, hvorum du beder?

O kiendte du den Lod, jeg dig
Med Elskerømhed tilbereder,
Du aabned' fro din grønne Knop
Og løsted' dig paa Stilken op.

Eh! hvad ei nogen haabe tør,
Det skal dig Celia tillade:
I hendes Barm, bag kydske Glor,
Skal du opløse dine Blade,
Misundt af Menneske og Gud,
Du der skal aande Siælen ud.

Hun er saa from og bly som du,
Den første Blomst i Solens Rige,
Og dog hun veed det ei endnu,
Skiondt tusind Elskende det sige:
Ved hendes Nie og dit Blad
To Søsterskæle skilles ad.

Martsfiolen.

Saa pluk mig da, og lad mig søde
 I hendes Barm udaande Livet!
 Ikkun til Jorden blev jeg født,
 Men Himmelen er Døden givet,
 O pluk mig snart og viid, jeg er
 Gienfødt, ad Aare atter her.

Digteren.

Den rørte Yngling Blomsten brød
 Og taus sin Celia den bragte:
 I hendes Barm den i sin Død
 En Martyrhelgens Vellyst smagte,
 Med Beemods Dug, som perled' hen,
 Kun i et Nu opholdt hun den.

Schack Staffeldt.

Til Seraphine.

Med fugtig Purpurvinge fliger
 Af Havet den forhadte Dag,
Det billedfulde Mørke viger
 Med Drømmes salige Bedrag.
Jeg atter vaagner op, og atter
 Forbander Insetts gyldne Væld:
Aan Stiernehimmelen indfatter
 Mit kongelige Billedhæld.
Naar liig et Noer, Naturen blunder
 Og Gie-ner om dens Bugge staae,
Da, Seraphine! seer et Under,
 Du til din Elsker dale maae.
I sødberuust Indbildning eier,
 Hvis nogen eie kan, jeg dig,

Thi ingen Sandheds Pragt opveier
 Mod den guddommelige Svig.
 Med al sin E-vllemagt paatager
 Sig Phantasien din Gestalt,
 I den hun selv Natur bedrager
 Og Elskov indtil Alt i Alt.
 Dit er det Favn, som sig udstrækker,
 Din Mundens sprufne Rosenknop;
 Dit Kysset, som almægtig trækker
 Af Dybet Livets Springvæld op.
 Lad Tatum synse, at det skeede!
 Grit er de indre Kræfters Spil:
 Min Lykke hænger i dets Kiæde,
 Og o! til Trods for det er til.
 Det mellem Ting og Billed' grunder
 Omsonst sin haarde Demantmuur:
 Mit Hjertes Troe fremtryller Under,
 Det indre Billed' er Natur.
 Og af min Varm kan ingen rive
 Det dybtfornumne Hæld: Det er!

Naturen intet meer kan give,

Dg Skiebnen eier intet meer.

Hi, Seraphine! stands at stride

Mod Elskovs Magt, som væbner mig:

Lad Solen end min Lykke vide!

O vær dit Nattebilled' liig!

Hvi vil du stolt og stræng dig hylle

I al din Høiheds folde. Skær,

Dg dog igiennem det fremtrylle

Hvert Hjertes æmneste Begier?

Nu herlig, som Olympens Here,

Du ætter Æresfrugt og Bøn,

Nu sed og yndig, som Enthere,

Forjætter Elskovs sidste Løn.

Skal tvende Kræfter i mit Indre

I varia Kamp fortære sig?

Li bedede' vær enten mindre

Ophøiet eller elskelig.

Sunk ned til mig! Jeg kan ei stige

Til Spidsen, hvor du herlig staaer;

Gynt ned til Elfskovs Kongerige,

Hvor Lighed jevner alle Aar.

Vær ikke længer en Gudinde!

Hør kun dit eget Hjertes Bud!

Bliv, Herlige! bliv til en Kvinde,

Da vorder Sangeren en Gud!

Ehi dog kan ingen Magt unddrage

Dig mit almægtige Begær:

Hvis Gavn ledsager mine Dage,

Om Natten er du atter der.

Schack Staffeldt.

S m a a d i g t e.

I.

Bøn til Ove Malling.

Malling! jeg nyligen fandt en Yngling
sukkende tælle

Navn efter Navn bag i Din Bog om Med-
borgeres Daad;

"Over fem hundrede alt — og jeg ikke een
iblandt disse!"

Malling! giv ham et Blad i Din for-
nyede Krands!

II.

Spejlskønhed og Karakter-
skønhed.

Skønhed er den spraglede Vaar, der pranger
med duftende Blomster!

Skønnere, naar den derhos lover mig
gængende Frugt!

III.

Til Frue D. under Prøve : Af-
trykket af hendes Faders
Robberstik.

Styggen finder Du her af en elsket og el-
skelig Fader —

Skue Dit Billede i ham — Skue hans
Værd i Dig selv.

IV.

Gyngebrettet.

Som paa det troløse Bret to sprettende
Voge sig gynge —
Luften omsuser nu hiin — denne nu syn-
ker i Støv;
Saaledes gynge Despoten og Trællen — det
værdige Par — sig;
Byt deres Stilling og see: Træl og De-
spot ere eet.

V.

Philosophens Apologie.

Sandhed han tolker og Frihed — hvi skjelder
Du ham da? — “Han feiler” —
Wiid, han som jeg, og Du selv over sin
Menneskeret.

VI.

Efter Bembo over Raphael.

Denne hiin Raphael er, ved hvis Kunst
 Naturen befrygted'
 Sig overvunden at see — og ved hans
 Død selv at døe.

VII.

Sokrates's Bøn.

Giv os det Gode, hvad enten vi bede der-
 om eller ikke!
 Afvend, o Gud! alt ondt, end om vi
 bede derom!

VIII.

Efter Plato.

Vilis mig en Træl, der ikke har Blod til-
 fælles med Konger,
 Vilis mig en Konge, der ei stammede ned
 fra en Træl!

IX.

Sjælens Treenighed.

Treende vidne i Sjælen: det Skjønne, det
 Gode, det Sande!
 Hjerte, Gemt, eller Aand er Din tre-
 enige Sjæl.

X.

Frihedstræet.

Frihedstræet tilforn blev pleiet af Britter
alene —

Roden i Bretland end staaer — Galnins-
ger splitted' dets Top.

XI.

Lyksalighed.

Bygger vel Storken sin Rede paa Møllens
Binge — hvi bygger
Du din Lyksalighed da taablig paa Men-
neskegunst?

Kun i dit indre Jeg Du finder de høje Af-
forder,
Som paa din Prosa strøe lutret og sand
Poesie.

XII.

Det poetiske Ekko.

God er Klangen af Mejerens Jern i den
 svolmende Kornvang,
 Naar det ved Lerkerens Gang sidder i stru-
 tende Rør;
 O! men tredobbelt sød for min Mand er den
 højere Gjenklang
 Af det harmoniske Slag i hans indviede
 Barm.

XIII.

F Anledning af et Ordsprog.

Lang er Kunsten og Livet er kort, saa ly-
 der dit Ordsprog —
 Hvad er dog Livet, hvis ei Kunst gjør det
 heldigt og langt?

XIV.

Højmod og Edelmød.

Stor du er, om med Geldaad du ærligen
 moder din Fiende,
 Større dog, hvis du derhos gjør ham
 din Velgierning værd.

XV.

Paa en Faders Spørgsmaal,
 hvad han skulde lære sin Søn.

Lær ham at worde Infsalig ved Lidet, og dyg
 dig ved Meget;
 Lær ham at døe som frie, heller end leve
 som Træl.

XVI.

Til Forældrene Schow
ved deres eneste Datters Død d. 10 Mart. 1804.

Græder, nedbojede Var! den skønneste
Blomst i Jer Have
Faldt i sin favreste Bext, mejet af Al-
herrens Bud!

Græder — thi af Eders Haab, Eders hul-
de og eneste Datter
Favner ei Faderens Kæde, tryller ei Mo-
deren meer.

Blid hun leegte med Livet, og smilte hver
Morgen imøde,
Var sine Kyndingers Lyst, var sine Slægt-
ningers Fryd.

Græder — vor Dødelighed har ingen skøn-
nere Perler,

Skjonnere Medgift ei selv Elskendes Om-
 hed end Graad;
 D! men mindes derhos, at den sømmelig
 elskede Plante
 Blomstrer nu tryk i et Land, som ei be-
 dugges af Sorg.

XVII.

Den gamle og den nye Phi-
 losophie.

Sokrates Philosophien fra Himlen ned-
 kaldte paa Jorden;
 Højt over Sknen igjen Kantlinger skrued'
 den op.

G. H. Olsen.

Til Danmarks Frederik og Marie.

(for det borgerlige Artillerie - Korps
den 7. April 1802.)

Hør Folkets Rost med Jubler blandes
o Frederik! velsigner Dig,
Det elsker Dig i Fædrelandet,
og Fædrelandet udi Dig;
Du Nordens første Mand — dets Haab,
Du signes højt med Jubel - Raab.

Marie! Nordens Huldgudinde,
Du vore Hjerter blide Lyst,
vor elskte Fredriks troe Veninde,
hans ofte mørke Dages Trøst;
Hue Dannerfolkets høje Fryd,
dens Lab er Glædens Jubellyd.

Marie! Spædes Læbe stammer,
 thi Mødre lære dem Dit Navn,
 det mindes mellem Elfskøjs Glammer,
 det mindes udi Venfskabs Favn,
 det evig mindes, elfskes skal
 paa Norges Fjeld, i Herthas Dal.

"Hvert Held, hver Fryd, som Eder møde,
 "J føle, nyde, glædes ved,
 "og, af! naar Eders Hjerter bløde,
 "da bløde vore Hjerter med."
 Gaa lyder det med samlet Røst
 fra Elben intil Vardøes Kyst.

O! det er skjönt, naar Fyrsten flynger
 om Folket trint sin Faderarm;
 o! det er skjönt, naar Folket flynger
 sig trint om Fyrsten troe og varm;
 o! det er skjönt, naar Broderaand
 omvinder dem med Samdragts Bånd.

O fligt et Folk kan aldrig tvinges,
Folk haaner det hvert fremmed Vaand;
thi Retfærd's Sværd for Landet svinges,
liig Almagts Torden, af dets Haand;
fast staaer det Folk, liigt Dovrefjeld,
thi eet er Folks og Tyrkes Held.

J. Rehling.

I e n S t a m b o g.

„Nå Livet er fort!“

Saa høres vi Mennesker daglig at flage,
og dog vi saa fielden vil stræbe at jage
dets Fiender bort.

Bekymringer, Nag, og tidt selvgiorte Qvide
som oftest skaaer, væbnet til Mord, ved vor Side.

Ven! Held dig, som nød
med Oldingens Visdom din Vaar og dens
Glæder!

Gædtsmilende Sommeren mod dig fremtræder.
Held dig, du adlød
hvad Pligten og Hjertet eenstemmige byde!
Held hver, som med ufrænkst Røe dem kan lyde!

Christiane Koren.

Under Augustas Billede.

Ungdom og Gode og Uffnyld — de Himmel-
fke — Kunstneren samlede
i Farvernes venlige Glæde, og, Pige!
Dit Billede det blev.

J. Rehling.

Elfskovsridderen,

Romanse.

I Castilien fremspiller
 Tajo flodens Kildevæld,
 Over kostbar Guldstrand triller
 Den i Myrtesfugger hen.

Giennem Kongeriger flyder
 Tajo floden, dyb og bred,
 Tiernt den sig i Havet gyder,
 Intet Die seer den meer.

Dog naar Alcantara's Gruer
 Paa Guldrammen dandser hen,
 Og i Himlens Speil nedskuer,
 Tajo floden skionnest er.

Dog hvor langt den end tør flyde,
 Gaaer dog hine Heltes Roes,
 Som paa Bredden Lantser bryde,
 Meget videre end den.

Blant de skionne Fruer straaler
 Skionnest Donna Celia,
 Og med Don Belardo maaler
 Ingen sig i Tapperhed.

Kampens Perler paa hans Pande
 Og dens Rose ved hans Bryst,
 Don Belardo gaaer at stande
 For den skionne Celia.

“Fremsfor Alcantara's Sønner
 Bær jeg Priis i digtet Dyst,
 Dog mon noget Helten lønner,
 Nden Møens første Ans?”

Men med velfortiet Glæde

Svarer Donna Celia:

“Ei saa let som gylden Kilde

Vindes Alcantara's Nøe.

Maurers sorte Konge Skatter

Meget høit et fieldent Træ

Guldt af brisende Granater —

En af dem du plukke maae.”

Flux han samler sine Brave,

Til Alhama flyver han,

Bryder ind i Kongens Have,

Staaer igien for Celia.

Ydmyg sine Kæde han folder,

Ydmyg seer han for sig ned,

Medens han et Guldfad holder

Med Granada's Purpurfrugt.

Lange hun paa Eblet stuer,
 Frygtende sit eget Smil:
 "Mon ei meer Rubinen luer,
 Hvit i Kongens Turban sat?"

Flur han samler sine Kiæffe,
 Til Alhama flyver han,
 Sværdene de Vantroer vække
 Af den døde Midnatsøvn.

Men omsonst de sig forskantse
 I den sorte Konges Gaard,
 Don Belardo med sin Pantse
 Roster Kongens Turban af.

Og den omme Kæmpe atter
 Snæler ned for Skionheds Magt,
 Rækker Alcantara's Datter
 Maurekongens første Stæt.

Dog hun skjuler Smil og Nøie:

“Lyst og Pragt er mig forhadet,
Aldrig lukker sig mit Døie
Under Sønnens Finger til.

Maurekongens Datter spiller

Uden Lige paa Guitarr,
Smilet glimter, Taare triller,
Sønnen kommer, naar hun vil.”

Sine Stridsmænd, sine Krender,

Tusind Gæve samler han,
Og paa nye tilbagevender
Ufortrøden, stærk og fro.

Og alt seer den flinke Ridder

Maurekongens hvide Leir,
Hvor Narvaagenheden sidder
Med den tidt opblæste Ild.

Giernt fra Maurekongens Datter
 Ham fortryller med sit Spil:
 Snap hans fleve Haand omfatter
 Sværdets større blevne Greb.

Dog hans Elskov ham besidder,
 Riæk og flog han skuer rundt,
 Derpaa Bannerne fordeeler
 Og mod Kongeteltet gaaer.

Moslemenerne paafalder
 Deres døde Gud omsonst:
 Feiren brænder, Kongen falder
 Og Saida føres bort.

Don Belardo taus fremtriner,
 Liig en Morgen, rød af Blod,
 Meere Blu i blide Miner
 End i Hjertet Mod og Kraft.

Ridderlig han Fangen fører
 Hen for Donna Celia,
 Da med nænsom Haand aflører
 Hvad Granada aldrig saae.

Men den Dumes Taarer trille
 Paa den sorte Piges Kind:
 "Ei du mig i Sovn skal spille,
 Ved mit Bryllup spiller du."

Schack Staffeldt.

Elskov og Andagt.

Naar Vaaren Himmelen oplukker
Dg alt det Skionne kommer ned,
Jeg Dalens første Blomster plukker
Med haabesuld Frimodighed;
Derpaa jeg til en Krands dem binder
Mens mangen Taare triller hen,
Dog af! jeg aldrig Modet finder
At række Seraphine den.
Jeg sidder under Buskens Skygger,
Hvor Hannen glad og kielent slaer,
Mens Hunnen pæne Rede bygger
Dg villig hver en Lyd forstaaer:
Jeg ogsaa mangen Gang istemmer,
Som tolker Hjertets sømme Trang.

Men naar jeg Hende seer, da glemmer

Jeg af! igien min bedste Gang.

Hvor mangengang har jeg ei meenet,

Hun ikke var af jordisk Art,

Saaledes blev jeg tidt forsteenet

• Ved hendes Aasyns Majestæt:

Da vilde jeg andægtig falde

For at den folde Høihed ned,

Og hende kun i Ben paafalde

Med bævende Erbødighed.

Men naar da hendes Smil oplukker

En himmelsk Udsigt af Behag,

Da jeg til fielen Gang udsukker

Igien hvert fængslet Aandedrag.

Da brister alle mine Lænker,

Som Stormen er jeg stærk og fri,

Jeg hvert et Værk som mueligt tænker,

Alt herlig ved mit Sværmerie.

Da vil jeg snoe Naturens Ynde

I hendes stolte Verdenspragt,

Da i min bedste Gang forkynde

O Skønhed! Elskov! eders Magt.

Men pludselig igien formørker

I hendes Smil sig Haabets Glæde,

Ei mere Elsker, af! kun Dyrker,

Jeg frygtsom skjuler Gang og Krands.

Da saa jeg mellem Elskov svæver

Og mellem Andagt hen og her,

Jeg neppe elske tør, da bærer

Jeg ned, og kun Tilbeder er.

Schack Staffeldt.

Til Naturen.

(3 Juni 1804.)

Dig bebuder min Gang stedse, naar Solens
 Kys

Høit fra Himlene ned brænder og elskovsvarmt
 Livets Roser fremaander
 Paa din sneehvide Kind, Natur!

Dig omspænder mit Blik ei med sin Orneflugt,
 Og din Herlighed er Tankens unaa'de Maal,
 Men mit Hjerte dig kiender
 Og Almoder paafalder dig.

Der hvor Gisningen døer, høit fra din Stier,
 nefrands,
 Dybt til Guldærens Ring rundt om din An-
 fel snoet,

Jffun Hjertet ledsager
 Dig i endløs Udvidelse.

Barnlig nærmer jeg mig, moderlig smiler du,
 Dig bestraaede Blomst, aabner mit Hierte sig
 Og med Himlene stige
 Bemodt, Taarer af Dydens Væld.

Ustyldt salige Fred aander du i min Barm,
 En guddommelig No binder hver fredløs
 Kraft,

Og jeg er saa lykkelig
 At jeg ikke kan være fro.

Fuglen sødere slaaer, fiddende paa en Blomst
 I din kiælende Haand, end Homeriders Chor
 I Heroernes Haller,
 Thi jeg aldrig misunder den.

Elven stionnere sig velter blant Riger frem,
 Dig en signende Gud, stor i hver Gave kiendt
 Den mod Bredden henbærer,
 End det vældige Hesteliv:

Thi naar Rygtet derom sidder paa Solens
 Bogn,
 Af min synkende Barm Tillid udsugende,
 Vil jeg Mængden adspørge,
 Om jeg ogsaa er lykkelig.

Frels fra Samlivets Qual mig i dit Eterfavn!
 Lad mig barnlig og blid, legende ved din Fod,
 Blomster sanke og tænke
 Meer ved dem end mit Dje seer!

I din Gode og Pragt lær mig at skue dig!
 I dit underste Liv lær mig at føle dig!
 Dig, den Eviges skionne
 Billedstøtte med Liv og Lyst!

Eller tør jeg maaskee, Blomstrende! falde dig
 Foraarsknoppen, hvoraf Aellers Verden fal
 Som en Alblomst frembryde,
 Alt i Himlen og den i Alt?

Høi Betydning, Natur! er i dit Stierne-
blik,

Guldt af Anelse er Pulsflaag og Aandedrag,
I dit dybeste Indre

Cirkler Guldtidens Aarer hen.

Naar det modnende Aar gløder ved Solens
Barm,

Mens Bevægelsen selv blunder paa Vippens
Pynt,

Evigheden oplader

Sig i hvilende Sommerdag.

I melodiske Væld Aander udtrykke sig,
Storm fra Skyerne gaaer, Gudernes Gen-
debud,

Dine susende Templer

Ere fulde af helligt Liv.

Naar ved Solgudens Aas, brændende paa
din Barm,

Blomsterflaenes Chor stiger i Dfferdust,

Du mig giver at høre

Deres salige Svanesang:

“Sol, du straaled’ os ud, drag os igien
til dig!

Du, vort Udlob og Væld! Straaler af dig,
vi streg

Med til Jorden og hylled’

Os til farvede Blomster ind.”

Da opløses mit Liv, indre Natur! i dig,

Paa Uendeligheds Havblis forgaaer mit Selv,

Kun i Verdenens Hierte

Glaaer mit elskende Hierte med.

Schack Staffeldt.

E l e g i e r.

I.

E w a l d.

Ewald, naar dig jeg mindes, da morfnes mit
 Die med Taarer.
Rosen med nagende Drm spæd paa en Hede
 jeg seer,
Skiebnen satte den hen i Lyng, og den
 drivende Regnskye
Gienfste den sparsomt kun enkelte, qvægen-
 de Etærk.
Kroget da skied den sig frem, halvvisnet
 den bukked' mod Jorden;

Endnu dog ufsadt en Knop stod paa fortør-
rede Stilk.

Mornen i sølverbølgende Klædebon foer
over Heden,

Gaae den ved Midnattens Lys qvalt mellem
Tidsler at staae

Alar, med et Smil; da brat stod i Diet
en sunkende Taare,

Taaren paa Knoppen nedfaldt flux — og
den aabnede sig,

Og til Forundring en Rose sig herlig ud-
folded' i Purpur,

Endnu de seneste Aar qvæger dens liflige
Skær.

Venlig i Ungdoms: Glæds sig hæved' en
blussende Yngling,

Emidig den skinnende Lof vandt sig om
blankeste Straal;

Elfskovsarm han sukked', han sang sin
brændende Længsel,

Ganf saa ned i sit Blod, i sit Rosenblod
atter paa nye.

For den nordiske Zeus den herlige Ganger
Gud Braga

Bragte da Rosen i Hast, henrykt, med
blussende Kind.

Edin saae den og smilte, der trilled' paa
brunlige Kind Graad,

Aldrig man græde ham seer, kun naar
han mindes sin Son.

Harmfuld vendte han sig til Mornen, og
bredt led hans Gemme:

Ygdrasils grusomme Moe! hvi har du Spi-
ren nedtraadt?

Hvi har du dræbt det sindrige Blik med
Smerte, og blændet

Det med Bladguldets Prunk, slukt det i
Samtidens Dunst?

Havde han ikke fortient, at du bortrev det
dæmrende Forbæng

Fra det ærbørdige Nord, viste ham det i
sin Kraft?

Med sine hellige Sagn og Sagnenes store
Betydning,

I sin uborgede Glands og Eiendommelighed?
Gielden og stor var hans Aand, du lænked'
de udstrakte Arme,

Herlige Toner dog tidt lød fra forstemteste
Streng,

Ret som Odun han sad i Jothunheims gol-
deste Gieldfløst,

Sængslet, med Laare paa Kind, Æblerne
skiult i sit Skød.

Braga! den Valder, som huld i Ewalds
Rose fremblusser,

Er min Valder vel ei, men ejendomme-
lig hans!

Lad da din blomstrende Hustrue med snees-
hvide Hænder en Egfrands
Vinde fring Isen, som Sorg langsom til
Jorden har tyngt.

Slige var Alfandurs Død, og usynlig for
 staarblinde Mængde,

Men dog synlig for dig, vandt hun din Tins-
 ding en Krands;

Sprængte den venlig med Dug, for at kiole
 din brændende Pande.

Dvæget da i hendes Arm sank du og udgav
 din Aand.

D betydningsfuldt var dit Liv du salige
 Martyr,

Stærke Laocoon! med det omsnorede Bryst.

Stor var Slangen og grum, som omspænd-
 te de kiempende Muskler,

Midgardsormen det var, Jordens omrin-
 gende Dval.

Hellige Skjald! din Død var Baldurs;
 den grusomme Skiebne

Sluffed' i taagede Tid Fromhedens reneste
 Ild.

II.

S ø s t e n.

Nætt her nærmer du dig, du Olding, saa
bleg og vemodig,
Blid ved den vindtørre Stav gaaer du din
jevnlige Gang.
Stormen i Lofferne graae, omsnoete med vis-
nede Bladfrands,
River fra Jæsen dem ned, hvirvler dem
rundt om din Fod.
Venlig som Dug en Taare, saa sølvklarfly-
dende langsom,
Sunkler i Diet en Stund, triller paa ind-
faldne Kind.
Ensom Løvsal bladløs dig vinker til gæ-
gende Hvile.

Himlen, som nylig var graae, skiller sin nat-
lige Skjæ,

Maaenen med sølverne Horn fremfunkler bag
revnede Forhæng,

Breder sit doende Skin over den gule
Natur,

Smiler saa mat og vemodig til dig, som
henstirrende slætter,

End af de seneste Lov, Jæsen en grønbladet
Krand.

Høst du er Solvmaanens Ven! Hvad har
I Oldinger begge

Vel hinanden hver Nat hemmeligt da at
betroe?

Taler I vise Gubber om bedre, om skion-
nere Rider?

Af da indlad og mig! Kier er sliq Tale
min Siel.

Gustne, nedbøiede Mand! Kier var du al-
tid mit Hierte.

Nattevandrer og du! med det bedrøvede
Blik:

Deilig er Ynglingen Vaar, med sin Ros-
senfind og med Jøsen
Martsviolomslungt, Blikket som Morge-
nens Glød.

Men som en Engel fra Gud i salig og
fielden Begeistring
Staaer for den skuende Giel, saurt i dens
reneste Nu,

Hiertet da bankende slaaer, og sig Armen
strækker med Tvivl ud
For at trykke ham fast, fast til det luende
Bryst,

Snart, som en hvidklar Kugle, der ruller i
natlige Dunstfreds,

Udi sin skionneste Glands svinder han da
for dit Blik;

Gaa den redmende Vaar! Med svævende
Gied gaar hans Vandring

Giennem det taagede Nord, til sit klart
omstraaede Hiem.

Staffet han hviler kun her i den nys op-
livede Eglund,

Blomster trindt om sin Tod, Elskovshyren
i Haand,

Skingrende Sangerster fro omflagre den
hvælvede Linding,

Guldgaui vægtige Lok følger for dustende
Vind,

Lyndt omringet han staer af Piger og
barnlige Gubber,

Enfelte Ynglinger med; Mængden ham
fold gaaer forbi,

Kalder ham haanligt et Barn, som sin Tid
henødsler med Leeg kun,

Skiondt i livsaligste Glands dødkolde Jord
han har flædt.

Hurtig han reiser sig da fra den blomster-
spraglede Græsbænk,

Upaaflionnet, useet, smiler han Demod
og gaaer,

Fulgt af Befrernes Hær og af Blomster og
flungende Fugle,

Let, som en Purpurfæne svinder og døer
i det Blaa.

Af! paa en længere Vaar, paa Histo-
riens er han et Billed,
Harlig et kort Monument om den henvis-
nede Tid.

Anelser bringer han sødt i min Siel, de
flumrende Kræfter

Vækkes og ritter sig, af! høist — i en bræn-
dende Gang.

Som den indsluttede Siel, lyksalig ved sine
Drømme,

Skotter med Sideblik kun til det nærværen-
de Liv,

Gaa den mystiske Dreng, som en fromt
benilende Pilgrim,

Spottet af aandløse Flok, søger han Glo-
ven og Åner.

Ængstlige Misforhold! — O Høst! midt
dvalende Gubbe,

Ænst din vemodige Dug fiølt i mit bræn-
dende Saar.

Alt har din travle Hustru, bekymret for
vinterligt Forraad,

Plukket i rummelig Kurv Grenenes bugnen-
de Frugt.

Langsomt ved din Stav nu, bestiger du
skaldede Gravhøi,

Stirrer du taus og blid hen paa den visne
Natur.

Solen er dalet i Hav, tort hvidsler det
spraglede Løvværk,

Uabent det skielver saa koldt, streifet af
Straalernes Skin.

Stiernen, -som holdt sig i Somrens Arm ved
den hvælvede Baggrund,

Eriner nu glædsfuld frem, med sine dristige
Blik.

Olding, o tryk til din Barm den berusede
drømmerde Digter!

Græfernes Kraftliv svandt, som deres ber-
ligste Kunst,

Nordens Sværd dybt rustet i Graven, og
Harpen er brusten.

Enfelte døende Glimt tændes i Dunsterne
fuld,

Halvudstøttede Billeder, rundt indhyllet i
Taage,

Svæver i Maanens Glæde over den ry-
gende Dal.

Kom da Ossian, kom! I Nattens Tavn
ved dens Lysning

Vil jeg svimle med dig, af for at glemme
Homer.

A. Schlenker.

Anden Aprils Minde.

Huult rulled' Kampens Torden nær
og spaa'de Liig,

Kamplystne Snæffers mørke Hær
udfolded' sig;

en hellig Tempel-Tausshed laae
paa Hav og Land
og sagte trilled' Bølgen blaae
om Danske Strand.

Men Danmark stod færdig til Kampen.

Nu freed de frem — nær — nærmere!

Op! Kampens Søn!

Da tordned' det tre gange tre
med hule Drøn;

Ha! det var Dan, der hvirvled' Død
mod Gjenders Barm,

der Snækkers stærke Ribbeen brød,
der lyste Harm.

Ehi Danmark stod modig i Kampen.

Nu strømmed' Blod, nu buldred' Kamp,
nu Helte faldt,

og svømmende Vulkaners Damp
indhylled' alt —

Fun Kampens Egnild glimted' rød
med Tordenbrag,

og skumhvid Volgehær sig brød
mod knuste Brag.

Uroffret stod Danmark i Kampen.

Om Stolte Glender tronte Død —

Død paa hver Stavn,

trint om dem rulled' Bølgen rød

med Liig i Favn;

Da sank de Stoltes Overmod,

ned sank hver Arm,

og høit det lød blant Kamp og Blod:

“stands, Dan! din Harm”

Med Hæder stod Danmark i Kampen.

“Vi slog for Fred”, var Dankes Ord,

“med Fred I gaae,

“men giest ei meer det Gølf i Mord,

“det veed at slaae;

“vi løfte kun det røde Skjold

“for elskte Land,

“men trodse da hver fiendtlig Vold

“til sidste Mand”.

Med Hæder gif Danmark af Kampen.

Nu tier Kampens Tordenlyd,
dens Rødsler flye,
nu blomstrer Fred, nu jubler Fryd
i Palmers Lue,
nu stikres Handelskøjlens Gang
til sjerne Strand,
nu toner Leens muntre Klang
i frelste Land.
Ehi Danmark tilkjæmped' sig Freden.

J. Rehling.

Morgenfantasie.

Hør Natterga'ens sidste Slag

i Eges grønne Lund!

See! hisset Maanen bleg hendoer,

see! Solen vakt af forte Blund,

indsøbt i lette, klare Gloer,

paa Buen redlia, fugelrund

fornyet skøn at vise sig!

See! Farven, der i Gaar var lig,

fra grønne Blad sig hæve,

som Sommerfual at vise sig,

hen over Enge, Søer soøve.

See! Duggens Draaber klare tindre

paa smalle Græsstraae sagte bære!
 See! Knoppen, der i Gaar var mindre,
 i Dag at bære Rosen rød!
 at aande ud en Lust saa sød,
 og ældre venlig fvæge, fryde!
 Hør Bækken med fornøyet Vælde risle,
 og Tuslen hoppende fremvisle
 sin nye Glæde, nye Kraft!
 Hør Lærken, der til Himlens Blaa sig svinger,
 i Triller ud med nye Velklang brynde,
 og gamle Bøges Susen,
 som melodisk flinger,
 og Tossens hvide Brusen
 mod udbulte Stene,
 og Druens rigt besatte Grene,
 saa bugnende af Egnens Gæst!
 See! Blomsterne paa Dødens Høje
 for Vestenvinden de sig bøje,
 men rejse sig med Dødens Styrke,
 som den fra Gravens dybe Mørke!

Hør Bonden hisset frodig synge!
 See Oldingen med hævet Bryst
 sin Gud med tavse Læber takke,
 og Svemanden paa lave Smakke
 saa styrket over Bølgen gynge!
 See! alt! alt! aander Liv og salig Lust!
 Gifun mit, mit elskende Hierte
 opvaagner til sin gamle Smerte
 med den ny frembrudte Dag! —

J. J. Albrecht Schønberg.

D i g t e.

Efter det tydske.

I.

Den digtende Dreng.

Romanze.

Ej fly du Amor!
 min skjønne Gøster!
 Ej fly du Amor!
 han naaer dig dog!

I Haven lugted
 ieg til en Rose,
 udi hvis Blade
 den Lille sad!

Med Rosens Dufte,
de søde Dufte!
som mig fortrylled',
inddrak jeg ham!

Jeg stakkels Fange,
hvem kan mig raade?
Nu i mit Hoved
han Herre er!

Og denne Vise,
som han saa lille,
og denne Vise
er alt af ham!

Thamire til sit Rosentræ.

Mig min Elskede har lovet,
da med ham jeg blev trolovet,
naar du blomstred' frem,
da til mig at komme hjem!
Denne Tid den er frembrudt,
Rose! og jeg er alene! — Dog vel ej for-
studt? —

Hulde Datter af Cythere!
Kaan, af! Kaan min Elfers Ære!
Og hvis mig du kaane vil,
o! da luf dig! luf dig atter til!

3.

Amors List.

“Jeg saaret da skal dræbes,”
“og den, som mig har saaret,”
“skal end usaaret leve,”
“for mine Saar at spotte?”
“Du er ej Gud, Cupido!”
“hvis denne skotte Nymfe”
“ustraffet mig skal spotte!”

Nej! svared' mig Cupido,
men sidder ej et Klæde
om mine Dine bundet,
kan jeg da hende saare?
Vos du fra mine Dine,
saa vil jeg hende saare!

Jeg hurtig i min Ukyld
 vil løse fra hans Dine;
 da mig min gode Dæmon
 ved Dret tog og Klogskab
 dybt i mit Hjerte præded',
 som jeg forstod og sagde:

“Jeg løse fra dit Dje,”

“du mægtigste Bedrager?”

“Fra dine Dine løse,”

“at see du kunne Nymfen,”

“og derpaa hende saare? —”

“Du saae da ogsaa Nymfen”

“saa skøn som jeg seer hende!”

“Go! Nymfen da du vilde”

“for dig alene saare!

J. J. Albrecht Schønberg.

Turtelduen

Efter Lidner.

Turtelduen foer tilbage
til en om og trofast Mage
med et Myrteblad i Mund.
Kjerlighed saa hurtigt ferdte
Vingen, da han Magen hordte
kurre i den fjerne Lund.

Glenten sig med snelle Binger
 ned fra hvalte Bue svinger
 og den skæls Due tær.

Duen blot — langt fra at flage —
 sagde: lad mig Uffed tage
 med den bedste Ven, jeg har!

Lad mig takke for de Glæder
 jeg paa disse fiendte Steder
 ofte nød i hendes Favn!
 Lad mig Myrten give hende,
 under Kysses Livet ende,
 sukkende den Elstes Navn!

Glenten svarer: jeg dig følger
 og blandt Buske jeg mig dolger,
 fly! din Villie skee i Ro.

Men da Duen Halsen strakte
 og til Mogen Myrten rakte,
 tog dem Glenten begge to.

Elsker! husk, dit sømme Hjerte
Visdom altid styre bør!
Ofte den, som her i Livet
dig har al din Glæde givet,
du af Omhed med dig søer
i et Hav af Smerte! —

J. J. Albrecht Schønberg.

Ved en Dannemands Hvilested.

“Som Orkanen over Dobres Fjælde
“vandrer mellem knuste Graner frem,
“o! saa vandrer Døden i sin Bælde,
“tungtbevæbnet gjennem Livets Hiem.”

“Sundheds Rose ved dens Komme blegner,
“Styrken synker for dens Vande hen,
“Dødens Yndling for den Stærke segner —
“flygter til sit Hiem — til Himmelen.”

“Og hvor Død paa Livs Ruiner træder,
“Lyde Gavnets Klager i dens Fied —
“Enken ved den Elftes Gravhøj græder,
“Venstabs Taare synker paa den ned.”

"Ogsaa her vemodigt Taarer flyder,
 "Hvilens Sønn en Edel sover her;
 "Intet Marmor tolfer Mandens Døder,
 "Ikke Skjaldens Sang hans Hjertes Værd."

"Om han stod ved blege Armod's Side,
 "Lindred' Livets Sorger — Livets Nød;
 "Enfens Taarer randt da ej saa stride,
 "Barnet jamrede ej meer for Brod."

"Blid han kjøled' Sygdoms' hede Aande,
 "Statted' kjerlig Surertens Godspor ud;
 "Froe den Syge glemte al sin Vaande,
 "Signed' Godheds milde Sendebud."

"Af! men intet Skiebne's Harm forsoner,
 "Alting her betale maae dens Arv;
 "Oste derfor Harpens Klagetoner
 "Ihde dæmpet ved den Godes Grav."

O saa klaged' Benfæb, klaged' længe,
 medens Taaren heed paa Graven flød:
 dog, som Gafir mellem Harpens Strænge,
 pludseligt en venlig Stemme lod:

"Ustør Taaren i dit vaade Øje!

"Åbn din Sjæl for blid og venlig Trost!

"Himlen saae den Edles Ur sig bøje

"tungt og modent mod den store Høst."

"Himlen saae ham udi Løndom handle,

"saae enhver den Frommes skjulte Daad,

"saae ham Sorg til stille Fryd forvandle,

"saae ham fløve Smertens hvassse Braad.

"Og den fandt ham værdig til sin Glæde,

"Og den hæved, ham til navnløs Fryd.

"Derfor ingen ved hans Urne græde!

"Derfor tie Smertens Klagehd!!

J. Rehling.

Til den Ukjendte.

(Efter Rosengarten.)

Hviler du aldrig ophøjede, evige,
Store Moder Natur, slumrer den Fiederkraft
ei, som dit Skjød befrugter,
som fylder dit nærende Bryst?

Med den matteste Straale paa østlige Rand
hæver Du, Kraftfulde, Dig til Handling
og Daad.

Til den blegeste Rose
mellem Astenens Loffer døer.

Paa dugduftende Eng slumrer Midnatten tryg,
 den trætte Maane vandrer sin snefulde Vej,
 trindt om Skabningen hviler,
 virksom Skaberinden end er.

Guser i hvidskende Siv, pladsker blant Dams
 mens Rør,
 vander Gæden med Dug, duster fra Vindens
 Top,

flager i Grøens Strube,
 fløjter i Vagtlens Hvirvelslag;

summer paa blomstrende Eng fra titusinde
 Insekter, besjeler Skarer af dandsende
 Mng, piber mellem Gryllens
 Binger, tordner i Elvens Fald;

taarner Skyer som Bjerge paa Himmels
 Rand,
 vælter Bjergene frem, iager de fjempende
 Skyer, flammer i Lynet,
 stormer i brusende Orkan.

Spirende Planter af Støvet kalder du frem,
 susendeølger Søden og Egenes Top,
 Sedren stiger mod Solen,
 Dalen fylder Violens Døst.

Atomet giver Du Liv, Materien Form,
 Jubel fylder Buxen, Jubel den skæfrie Lust,
 flue! det vrirler i Draaben,
 see! Sandstøvnet befolker sig.

Dig priser, Kunstnerinde, utællelige Liv
 af hver tænkeligt Slægt, Kondor og Kolibri,
 Spidsmuus og Nilens Blodhest,
 Kiempemusling og Havets Kryb.

Højere end Alt Dig priser Menneskets Værd,
 Kanternes Vidsdom og Ossians Høisang,
 Dig priser Neutons Cirkler,
 og Dig Rafaels Penselskræg.

Ahner jeg Sandheden? Er Du hiint evige
 aldrig begrebne Væsen, som Tænkerens Lod
 ej udgrunder, som Hymnens
 Flugt forgieves stræber at naae?

Er det dig, Gud? Dig, som Menneskets Myriads
 lovsyngende priser, som Jordan Jehova,
 som Gangesfloden Brahma,
 som Mænderen nævner Zeus?

Du, som kjerlig omfavner alt, hellige Kraft!
 Du, som føder alt Liv, Du, som nærer alt Født,
 Ubefiendte hvem er Du?
 Aldrig Seete! hvor virker Du?

I Verdeners Aarer sprøjter Du flammende
 Blod,
 foger i Gruben Guld, ryster det vilde Hav,
 hæver Basaltens Hvalving,
 buler crystalne Grotter ud.

Swimlende her jeg staaer ved din Evigheds
Rand,

et Fun ahner min Sjæl: jeg er din Evigheds
Deeltager, er en Draabe
af dit sprudlende Slammevæld;

I det flammende Vælds Solbrisfel flyder da
eengang Draaben tilbage, ved Foreningen
froe,

og smelter udi Verdens
altomfavnende Ocean.

J. Rehling.

Til Marie ved Sophies Død.

Haabets blide Soel gik ned, Marie!

Doden ruger over Hendes Leer. —

Ja! — Hun var for god og from Sophie,

Til blandt Stovets Børn at dvæle meer.

Ikke mere Hendes Modersøje

Bogter sine fiere Glutters Fjed, —

Ei Hun meer skal Armods Skiebne bøje —

Dg i Rummers Hytte skal have Fred.

Denne Læbe, som saa fierlig smilte, —

Dette Bryst, som Omhed troned' i, —

Dette Hjerte, hvori Uskyld hvilte —

Al — kun Skyggen deraf have vi! —

Nu — Sophie! Du gif da til Hvile,
 I det skumle Kammers snevre Rum.
 Til Din Barm skal vi ej mere ile,
 For at hente Trøstens Lægedom.

De forladte Smaa skal ikke mere
 Klynge sig om moderlige Arm,
 Ikke mere skal de sorde Kiere
 Hvile trygt ved omhedsfulde Barm.

Nej! — det sorte Kistelaag skal dale,
 For vort Aasyn skule Hende brat;
 Og, i Gravens lange tause Dvale,
 Skal hun giennemslumre Dødens Nat.

Og ved Mandens, ædle Brønvolds Side
 Skal Hun hvile trygt i Jordens Skød,
 Ikke mere sukke — ikke lide —
 Ikke mere undergiven Død.

Til den fader- moderløse Pige —

Som sit store Tab endnu ej veed ,
 Trostens fulde Bæger venlig stige
 Fra Velsignelsernes Fader ned !

Rolig — rolig ! — stands Din Graad, Marie !

See — den Hulde lider ikke meer !
 Himlens gode Fader tog Sophie —
 Derfor ingen, ingen Taarer fleer.

Godheds Gud, som troner i det Høje,

Gaae med Velbehag paa Hendes Daad ;
 Gaae, at Kummer lønnet' Hendes Møje ;
 Gaae det lyse Dje fuldt af Graad.

Derfor een af Englers Myriader

Sendte Han til Stovets Datter ned ;
 "Følg mig" bød han blid, "til Himlens Fader,
 Ind til glade Sjæles lyse Fred."

"Der Dit Dje ikke meer skal græde,
 Der astorres Taaren paa Din Kind,
 Der er Røe, og tryk og salig Glæde,
 Der til Englers Kreds Du vies ind. —"

"Der Din elskte Mand Du atter savner,
 Der i Kierlighedens blide Baand
 Jordens Møje svinder — og — Du savner
 Intet for Din fri og glade Aand."

Stille! — stille! — stands derfor vor Taare!
 Engle bar den Hulde fra os bort.
 Lad vor Graad ej Hendes Glæde saare!
 Livets tornefulde Vej er — fort!

O Marie, græd Du derfor ikke!
 Klag uskionksom ej mod Himmelen:
 Dødens Kalk er ofte sød at drikke.
 Skulde vi misunde Hende den?

J. H. Larsen.

M a t t e s u l .

(Efter Luis de Leon.)

Naar jeg paa Himlens Høje
Til Stjerners Hiord den skjulte Hyrde
tænker,

Og tankesuld mit Nie
Derfra mod Jorden sænker,
Hvor Gavn og Glemsel alle Væsner lænker;

O gid da Hjertet vilde
I sidste ømme Længselsuf udbrøde?
Men af! af Taarers Kilde
Lø fulde Strømme flyde,
Og mange Suk til Haabets Verden lyde;

Alherlighedens Rige!

Du, Klarheds Tempel! evig Skønheds
Gæde!

Skal jeg Udødelige,

Skiondt Arving til din Glæde,

Ah! skal jeg længe her i Fængslet græde?

Schack Staffeldt.

S e r e n a d e.

(Guerras civiles de Granada, cap. VI.)

Taaere, som ej overvinder

Hendes Uforsonlighed,

Mind igien til Havet ned,

Ehi fra Havet du oprinder.

Sehv i Marmorklippens Indre.

Du et Hjerte bød at slaae,

Dg da jeg dens Medhyk saae

Syntes mig at lide mindre.

Men da du ej overvinder

Hendes Uforsonlighed,

Mind igien til Havet ned,

Ehi fra Havet du oprinder.

Schack Staffeldt.

B r e v

til

Louise Hegermann, fød Lindencrone.

Årsens, den 14 Julii 1804.

Med Frnd jeg atter hilser Dig, Louise!
 Gud veed, hver Hilsen, jeg Dig bød, var fro;
 thi stedse Du var redehon, at vise,
 at ædelt Venfkab sammenbandt os To.
 Ej Venfkab forsker Kion, ej Stand, ej Alder:
 det forsker Hjertet; og, naar dette flaaer,
 forgieves Navn og Guld og Gjordom falder:
 som Gud, uroffet, Venfkabs Engel flaaer.
 Og derfor jeg Infsalig, salig, hørte,
 at atter Du har vundet Modernavn;

og Glædens Vinger mig saa vældigt førte
 til Dit og Dines Held i Kjøbenhavn.
 Min Hustru fulgte glad, og saae Din Himmel:
 hun saae den mindste Blut ved Moderbarm,
 og da de Trenderes lyffelige Brimmel
 paa Bedstefaders Skød, paa Faders Arm;
 hun mod Din Ben saae Alle, Alle smile,
 og nød hans Held, og var saa rørt derved,
 og sagde: "Haste, grib din Luth! Du ile
 "til lifligt Qvad om Moderfjærlighed!"

Men, af, min Luth er ikke stemt, Veninde!
 Om Told og Consumption al Sang er flet;
 og sligt er nu min Færd; den Krands at vinde,
 som Muser bandt, var aldrig mindre let.
 Men ingen Færd i Verden kan fortære
 den Hjertets Ild, som flammer ømt mod Dig:
 engang skal Evigheder Luen nære;
 end skal jeg ønske da: "Vær lyffelig!"

Ja, lyffelige Datter, Danneqvinde,
 lyffsalig Ædles Moder ogsaa vær!
 Erre smaa Chariter om Apollo vinde
 i Leeg en Krands, som engang Frugter bær!
 I Slægt med Dyden selv, de fremad træde,
 og bære her den Byrd, dem Skiebnen gav,
 og vorde Jordens Held og Vryd og Glæde,
 naar Du ved Himles Port har lagt Din Stav!
 End bisset skal Din Moderlykke vare,
 Og Du hengiven vente Tidens Bud,
 men Intet Din Lyffsalighed forklare,
 naar i Din Gavn Du stiller dem for Gud.

P. H. Haste.

Ved:

Wilhelm Diderik Røepstorffs Grav.

Til Hans Enke.

Beemods Stemme falder; Taaren rinder;
af! den brænder, heed, paa bleae Kinder:
ædle Qvinde! Du har tabt Din Mand.
Brat de svandt, de søje blide Dage;
langt fra Dig, ved Veltets tavse Strand,
deler jeg Din Jammer og Din Klage.

Fro jeg saae Din Yndes Morgenrøde;
venligt slog mit Hjerter Dit imøde:
ædelt Venfæb vore Hjerter bandt —
det skal trodse mørke Graves Slummer:
see, den stolte, tunge Lod, jeg vandt,
deelte før Din Fryd — og nu, Dinummer.

Kun for Dyd og Uskyld slog Dit Hjerte;
 Omhed's Himmel købte Du for Smerte:
 Længe ventet Glædens Time kom —
 Ja, da var Du lykkelig, Veninde!
 Døden styrter Haabets Bygning om:
 derfor disse bittre Taarer rinde.

Nys, Din Vilhelms Alt, Du saligt smil'de;
 Han, Dit Alt, af Hustru-Gavnen il'de:
 Livets Gud er ubegribelig;
 Hjertet frympes, iisner, kan ej bløde —
 Arme! ingen Verden trøster Dig:
 af! mon ej at trøste Dig var Brøde?

Nej! — Hvad er et Liv mod Evigheden?
 Hvad er Kummer's Centnervegt herveden?
 Hvad er Bugge, Leeg, og Daad, og Grav?
 Kjærlig Bilsdom over Alting byder:
 ifkun Faderhaanden tog, som gav;
 og den signer, end mens Taaren flyder.

Snart — thi Livet er en skaffet Kjæde;
 hvert dens Led har Sorger, hvert har Glæde —
 snart er Skabtes Feberdrøm forbi:
 Graven aabnes: Livets hele Brimmel
 bøjer sig paa Forsynsvink deri;
 men bag Graven smile — Gud og Himmel.

Bag Cypressers florbehængte Grene
 Gensyn aabner hist en Himnielscene:
 o! forgjeves Døden brød' sin Stav.
 Derfor Du hengiven fremad skride!
 Vinder ikke ogsaa Dig en Grav? —
 Stød ej længer! Der skal Ingen lide.

P. H. Haste.

Ved
en Danneqvindes Grav.
(død d. 19 Mai 1804.)

On some fond Breast the parting soul relies
some pious drops the closing eye requires
even from the tomb the voice of nature cries
even in our ashes live their wonted fires.

Gray.

Græde tør jeg! — klage tør jeg ikke,
o! men jeg tør græde ved Din Grav;
jeg tør have mine vaade Blikke
tillidsfuld til Ham, som bød din Stav.
Salig Ahnelse mit Hjerte hæver,
hellig Andagt brænder i mit Bryst;
Haabets Engel over Graven sover
og nedsmiler i min Veemod Trost.

Ei formaaer jeg — med uvante Hænder,
 at berøre Harpens Streng med Held:
 Men de Taarer, som paa Kinden brænder,
 flyde fra det varme Hjertes Væld.
 Alf! Erindringer mig gjennemstrømmer
 Moder! ved din Gravhøis stille Brød,
 og de Taarer, som i Diet svømmer,
 ere Vidner om min Kierlighed.

Aldrig, aldrig, fan dog Hjertet glemme,
 hvad der engang var vort Hjerte kjær.
 Selv fra Graven hør Naturens Stemme
 sige til os fra det kolde Leer.
 Mægtig den sig til mit Hjerte haver,
 og — skjøndt Haabet stammer Evighed!
 Beemod sukkende i Harpen bærer
 over Afsens lune Hvilested!

Quirin Stief.

S t a m b ø g e r.

1) T i l e n u n g P i g e .

(For en Olding.)

En gammel Mand Dig hisser, unge Pige!
Hans Ord er ganske fort: Vær lykkelig!
Vær uden Skyld! Da skal Din Lykke stige,
Om end blandt Emil en Taare lister sig.
Eh! den, som brødefri sit Liv hendirager,
Har venlig Dommer i sin egen Barm,
og synker ikke under feige Klager,
og døves ej af Sværmens vilde Larm.

Gaf den ubiſſe Skiebne ſink imøde!
 Dig byder Elſkov jo en Støtteſtav:
 ved den Du gaae mod Livets Aftenrøde,
 ved den Du møde Freden i Din Grav!
 Dog, førſt mit Støv bag ſorte Gitter hviler,
 naar jeg hos Den, jeg tabte her, er glad:
 maaſkee da, gode Pige, huldt Du ſmiler
 ved Synet af mit Navn paa dette Blad.

P. H. Haste.

2) Til Samme.

(Impromptu.)

Naar Du fuer Sønens Engel smile,
 spørg: "Hvad Nyttigt har jeg gjort i Dag?"
 Held Dig, Tige, da, om intet Nag
 Blander, Kummer i Dit Levens Hvile!

Prøv med Demmer-Aand de soundne Timer!
 Da skal de, som komme, stifte Gavn,
 og Du bærer ikke for dit Navn,
 naar omjæder Dødningskloffen timer.

Denne Barsel Dine Sjæd ledsage!
 Den et ærligt Hjerte byder Dig;
 hør, det ønsker og: Bliv lykkelig,
 bliv tilfreds enhver af Dine Dage!

P. H. Haste.

3) Til en ung Sæmand.

Livets Morgen vinker os til Glæde;
 Livets Dag opfordrer os til Daad;
 og, naar Banens sidste Tied vi træde,
 faldes vi til Fred fra Benner's Graad:
 Broder, naar Du seer ind Aftenrøden,
 tænk: en Plante mellem Dig og Døden!

Glemsel snart vor korte Vandring dækker;
 selv vort Navn af Eiden slettes ud:
 salig, hvem ei fildig Anger vækker,
 salig, hvem ej glemmer Pligt og Gud!
 Glem dem aldrig! — O! da maa Du glemme
 mig — og denpe matte Varselskemme.

M. H. Haste.

Til Bacchus.

Kom gode Fader, Evan!
foriag mig denne Amor
med disse Tyrsus Stave!
Dg slappes lad de Gener
i hans den solver Buc!
Dg sluf da og hans Saffel
i disse fulde Bægre!

J. J. Albrecht Schønberg.

Sapphos Nattetanker.

Fra Sengen jeg paa Himlens Blaa frem-
figer,

jeg under Hvile ej, ej No, ej Blund!

Den er forbi — det Midnat'er — den
fjære Stund!

Og — af! — jeg Arme! — ene, ene ligger! —

J. J. Albrecht Schønberg.

Ulige Giftermaal.

See! det himmelfke Par dog sandt sig ali-
ge tilsammen,
Psyche blev ældre og flog, Amor er
stedse et Barn!

J. J. Albrecht Schønberg.

S æ d e m a n d e n.

See! fuld af Haab du til Jorden betroer
den gylde Grøde,
og forventer i Vaar glad den fremspiren-
de Sæd!

Ogsaa i Tidens Fure betænke du Veldaad
at udstroe,
der af Wiisdom udsaaet, stille for Evig-
hed groer!

J. J. Albrecht Schønberg.

D i g t e r l ø v t e .

Hvad i Aand og Gestalt Naturen paa Jor-
den fuldbringer ,

Gierne forsøgende her det, hun kun hisset
opnaaer ;

Hvad Begeistringens Søner paa Livets
Spidse omfavne

Dg, lig Guder, derfra sende til Eiderne
ned ;

Alt hvad til Andagt og Elskov begeistred' den
ædlere Oldtid

Dg i forgubede Steen høit fra Olympen
nedsteeg —

Ja! det Guddommelige omgiver min Siel,
som en Æter,

Dg mit digtriske Liv søxer i den, som
en Sky.

Ad de herlige Monstre, om hvilke sig Fortis
den hvælver

Til et Tempel, hvorhen Slægterne dyr-
kende tye,

Ad de evige Monstre min Tanke og Vilje
sig reiser,

Til den fra Tidens Rand falder i Al-
tings Idee.

J, hvis Skabelse staaer, naar Cæsarens
Riger opløses,

Ehi af det evige Liv staaer Eders Skæ-
belse ud,

Svar mig, mæoniske Sanger * og cale-
doniske Barde, **

Svar fra Lemora mig! svar mig fra
Ilions Muur!

* Homer.

** Ossian.

Svar mig, du Kunstens Alcibiades!* som vældig
 med Jatumet fiæmped'
 Og til Kunstnerstav tog dens ufeilbare
 Spir;
 Vidner, I herlige Andte, I Kunstens
 fuldendt: Heroer,
 Dante og Ariost, Schiller og
 Goethe, end I:
 Om Eders himmelske Ild min jordiske Deel
 ej fortæred'
 Og fra den sangslende Dag løsned' min
 frifundne Aand.
 Og jeg skulde fraspige mig bliive, de evige
 Mønstre,
 Glæbe min Villie bag Trankens
 ustandsede Flugt?
 Hvad? jeg skulde forraade den Magt, som
 mit Indre bevæger,
 Vanvittig svimlende, Dyrkeren dyrke
 igien?

* Shafespear.

Freløs opløse hiint Forbund med Kunstens

ædle Suldendte

Og til den Vordende binde en træf-

lende Flugt?

Om det evige Ord min dristige Lyra bes-

seger,

Om en guddommelig Aand styrer min

Sangs Melodi,

Ikke jeg tør det vide, og aldrig skal Nys-

giær mig friste,

Ehi hvo G e n i e n har tte og vogte

ham vel:

Sun naar du ikke ham kalder, nedstiger

Guden fra Himlen,

Sun naar du ikke ham seer, holder han

dig i sit Favn.

Heller ej forskede jeg, hvad Skiebnen mig

gav at fuldende,

Mindre endnu jeg troer Maaket og Brænd-

sen opnaaet:

Guderne give, at aldrig jeg ublu vanhellige
Kunsten

Indtil at troe den udtalt, skøndt jeg kun
stammede den.

Men i min Kraft vil jeg staae, som Træet
fuser i Skoven,

Dg i mit sagtere Liv ligne selvstændige
Blomst!

Dybt i Verdenens Indre jeg staaer mine
evige Rødder,

Ei fra en fremmed Rod spirer min Blomst
og min Frugt.

Skoven har tusinde Træer, og Marken ti
tusinde Blomster,

Fader i Skov og i Mark Træer og Blom-
ster da staae!

Det er Naturens Pragt, at Eet ei ligner
det Andet,

Dg kun det Samme dog stedse afvex-
lende er.

J, som reene hentræde til Musernes hellige
 Alter,

Dg fra den trældende Dag skille den fri-
 baarne Kunst,

Overbærer med mig! Guddommelig er kun
 min Vilje,

Ehi mit kiæreste Værk langt fra udlem-
 mer den ei;

Meget vilde maaskee i Tidernes Kredsløb
 fuldføres,

Var kun ei Livet saa kort, var kun ei
 Kunsten saa lang!

Schack Staffeldt.

Register.

Neder Herrebom Haste,
Gold-Inspecteur i Afsens.

Ved min Svigermøders Grav, til min

Hustru - - - G. 13

Farvel til en Broder. - 35

November, en Sonnet. - 46

Brev til Louise Hegermann, fød

Vindencrone. - 218

Ved Wilhelm Tideris Køp-

storffs Grav. Til hans Enke. 221

I Stamboger:

Til en ung Pige. (For en Olding). 226

Til Gamme. (Impromptu). - 228

Til en ung Gecmand. - 229

Johan Christian Hedegaard,
Krigsraad og Fuldmægtig i Generalitets-
og Commissariats-Collegiet.

En Scene af Torquato Tasso's *Aminta* S. 21

Viktor Kristian Hjort,
Provst ved Bremerholms Menighed.

Epilog til Tilskuerne, efter at Gæst- brylluppet var opført	-	40
Lil Hymen	-	42
Ved Bordet	-	44
Kjærlighed.	-	101

Jens Kragh Høst,
Hof- og Stadsrets Assessor.

Vaaren (efter det Svenske)	-	18
Månatssang i Lapmarken (efter Skol- debrand)	=	33

Oldingen til Ungdommen (fra det Evenske)	- -	S. 38
Forgængelsen (Elegie efter Stoltz)		68
Mandens og Kvindens Skabelse (af Stoltz)	- -	97
Om den Skif at bære Mandens Bil- lede paa Bryttet (af Samme)		98
Savnet	- -	127

Frue Christiane Koren.

Astrid og Gevar, en Romance		58
Gang (efter det Evenske)	-	72
Med en ædel Kones Grav	-	99
Lil den altid Muntre	-	105
De Følsomme (efter det Lydske)	-	123
I en Stam bog	- -	159

J. H. Larsen,

residerende Kapellan for Kiebelø og
Windebye Menigheder i Holland.

Lil Marie, ved Sophies Død	-	211
----------------------------	---	-----

Gottsche Hans Olsen,
 Professor og Notarius Publicus i
 Kiøbenhavn.

G m a a d i g t e:

Bøn til D v e M a l l i n g	-	G.	146
Speilskjonhed og Karakterskjonhed			147
Kil Frue D. under Prøve-Aftrykket af hendes Faders Kobberstik			—
Gyngebrettet	-	-	148
Philosophens Apologie	-		—
Efter Bembo over Raphael			149
Sofrate's Bøn	-		—
Efter Plato	-	-	150
Gjalens Treenighed	-		—
Frihedstræet	-	-	151
Infalighed	-	-	—
Det poetiske Ekko	-	-	152
I Anledning af et Ordsprog			—
Højmod og Edelmød	-		153
Paa en Faders Spørgsmaal, hvad han skulde lære sin Søn			—
Kil Forældrene Schow, ved deres eneste Datters Død	-		154
Den gamle og den nye Philosophie			155

Johan Rehling, Cand. juris.

Til Danmarks Fredrik og Ma-	
rie	G. 156
Under Augustas Billede	- 160
Anden Aprils Minde	- 188
Ved en Dannemands Hvilested	203
Til den Ukjendte (ester Rosengarten)	206

J. J. Albrecht Schonberg,
Candidatus.

Morgenfantasie	- -	192
Digte (ester det tydske):		
Den digtende Dreng, Romanze		195
Chamire til sit Rosentræ	-	197
Amors List	- -	198
Turtelduen (ester Vidner)	-	200
Til Bacchus (ester det Græske)		230
Sapphos Mattetanker (ester det Græske)	- -	231
Ulige Giftermaal (ester Gøtthe)	-	232
Gædemanden (ester Schiller)		233

Edsack Staffeldt,
 Kammerjunker, og Assessor i Oekonomi-
 nie- og Commerce-Collegiet.

Den østerlandſke Pige	-	S. 74
Apologie	-	79
Oldtid og Nytid	-	92
Cantate til den 28 og 29 Januar		107
Hymne	-	112

Sonnetter:

Til Nemesis	-	114
Vedbendet	-	115
I en baierſk Kirke. 1797	-	116
Menneskebanen	-	117
Udsigt over Arnodalen fra Apeni- nerne. 1799	-	118
Til Egeria	-	119
Den ſtorre Achill. I en Ruin		120
Phantaſos's Rige	-	121
Den grønne Ridder	-	130
Den lille Fugl	-	135
Martſfiolen	-	139
Til Seraphine	-	142
Elſkovsridderen, Romanze	-	161

Elfv og Andagt	-	-	S. 168
Til Naturen (i Juni 1804)	-	-	171
Mattesuf (efter Luis de Leon)			215
Serenade (Guerras civiles de Granada, cap. VI.)	-	-	217
Digterløvte	-	-	234

Quirin Stick, Litteratus.

Bed en Danneqvindes Grav	-	-	224
--------------------------	---	---	-----

Johan Clemens Lode, Profesor og Hofmedikus.

Enyographiens Roes	-	-	1
Odderen og Blodiglen (Fabel efter M r i a r t e)	-	-	3
Lallotteriet	-	-	6
Snekken og Giestgiveren	-	-	10
Et Eventyr af Kronikedigteren M u n d- h a u s e n (af Professor C r a m e r s Neseaaab)	-	-	49
Fluen og Lysen (efter det Engelske)			122

Epigrammer:

En Gladders Gravskrift (af von Einem)	- -	S. 4
Junker og Harlequin (af Gamme)	-	—
Til to Søstre (laant af Voltaire)		5
(Gamme Indfald har Bretzner anbragt i sin nydelige Komoedie das Raúschen, som vi have i det Danske under Navn af Perialen)		
Junker Schlenzes Havn (efter det Endste)	- -	—
Daphne og Iris	- -	103
Amor og Digteren	-	—
Venskab	- -	104
Den blinde Kjøber	- -	—
(De 4 sidste ere af Moses Rüh, udgivne ved Ramler.)		

M. H. Weinrich,
Secretair ved det heraldiske Selskab.

Bjergmands Sang	-	16
Til et nylig ægteviet Par	-	47
Ved asdøde Benners Grave (til Jo- seph Haydns Musik.)	-	70

Adam Ohlenslæger; Stud. juris.

Elegier:

Emald

Høsten

G. 176

181

